

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*La lege și la mărturie!
Căci dacă nu vor vorbi așa,
nu vor mai răsări zorile
pentru poporul acesta.*

Isaia 8,20

Și învățați-i

• În perioada interbelică, biserica adventistă din țara noastră a influențat în mod semnificativ viața socială prin pastori și predicatori laici, care i-au învățat pe cei din jur să citească, să gândească, să ia decizii pentru ei înșiși și să-și ridice nivelul de trai.

• Dr. Lorant Szentagotay, din Cluj-Napoca, călătorește extraordinar de mult, învățând mii de oameni cum să-și protejeze sănătatea.

• Voluntari din Serviciul Umanitar pentru Penitenciare îi învață pe deținuți cum să valorifice anii de temniță și cum să ducă o viață demnă când vor fi din nou liberi, iar cei din asociația ICC (Iubire și Cămin pentru Copii) instruiască familiile aflate în situații grele cum să le poarte de grijă copiilor lor.

• Un număr important de adventiști români care sunt stabiliți în străinătate vor dedica, în această toamnă, câteva săptămâni sau luni lucrării pentru cei din țară, în cadrul Campaniei Naționale de Evanghelizare. Ei sunt gata să valorifice ceea ce au acumulat în timpul cât au fost departe de noi, învățându-ne lecțiile spirituale și practice pe care le-au câștigat.

• Liceeni și studenți îi învață pe colegii lor să spună nu, în ciuda atracției exercitate de tutun, alcool și libertinaj moral.

• Norman Hopkins, un laic din Marea Britanie, predă Arheologia biblică într-un șir de orașe din țara noastră. Pasul următor - instruirea unui grup de tineri care să lucreze folosind aceeași metodă.

• O soră de curând botezată, încântată de descoperirea bucătăriei vegetariene, își invită prietenele la o mică gustare și începe imediat să le predea ceea ce știe - și ceea ce învață din mers - privind pregătirea hranei sănătoase.

Ce s-a câștigat prin eforturile sincere și curajoase ale celor care i-au învățat pe semenii lor ceea ce le descoperise Dumnezeu?

Mult, foarte mult: (1) Cunoștințele „instructorilor“ s-au consolidat și cristalizat. Cunoaștem cu adevărat numai ce putem transmite în mod coerent și convingător. (2) A fost stimulată aplicarea în propria viață a valorilor prezentate altora. (3) Numeroase vieți au fost salvate și transformate. (4) A fost creată o atmosferă de iubire și deschidere. A învăța pe cineva este o investiție în oameni. Iar unde este comoara noastră, este și inima noastră. (5) Biserica a contribuit pozitiv la ridicarea socială și spirituală a societății. (6) Au fost descoperite și formate persoane capabile, care au dus mai departe torța învățării.

Adesea, noi suntem sceptici cu privire la rezultatele învățării. Dăm prea multă importanță eredității sau obiceiurilor și nu credem că învățarea îi schimbă pe oameni. Dar cheia succesului este schimbarea viziunii noastre.

Credem în reușita învățării?

Stephen Covey relatează o situație petrecută în Anglia. Un calculator, care dintr-o eroare fusese programat greșit, a caracterizat o clasă de copii „foarte buni“ ca fiind „foarte slabi“ și o clasă de copii presupus a fi „foarte slabi“ ca fiind „foarte buni“. Informațiile oferite de acel calculator au fost primul criteriu după care profesorii și-au format părerea cu privire la elevii lor, la începutul aceluia an școlar.

Când, în sfârșit, conducerea școlii a descoperit greșeala, cinci luni și jumătate mai târziu, s-a hotărât să-i testeze din nou pe elevi, fără să spună nimănui ce se întâmplase. Iar rezultatele au fost uimitoare. Copiii „foarte buni“

obținuseră un punctaj mult mai mic la testul de inteligență (IQ). Ei fuseseră considerați și tratați ca și cum ar fi fost reduși mintal, dificili și greu de instruit. Părerea profesorilor devenise o profecție care se împlinește singură.

Însă punctajul grupului de copii despre care se presupunea că sunt „foarte slabi“ crescuse. Profesorii îi trataseră ca și cum ar fi fost foarte buni, iar energia, speranța, optimismul și entuziasmul lor reflectaseră așteptările individuale și valoarea acordată fiecăruia dintre acei copii.

Ce mesaj le transmitem noi altora despre ei înșiși? Și cât de mult influențează mesajul acesta viața lor? Când îi vom privi pe ceilalți mai mult prin prisma potențialului lor nevăzut, ne vom trata soțul/soția, copiii, colaboratorii sau pe angajații noștri nu în virtutea amintirilor pe care le avem despre ei, ci imaginându-ne ce vor deveni. Noi refuzăm să îi caracterizăm - noi îi „vedem“ într-un mod nou, viu, de fiecare dată când suntem împreună cu ei. Îi putem ajuta să ajungă independenți, realizați, în stare să intre în relații folositoare, pline de satisfacție și eficiente cu alți oameni.

Goethe spunea astfel: „Tratează-l pe un om așa cum este, și el va rămâne așa cum este. Tratează-l pe un om așa cum poate și trebuie să fie, și el va ajunge așa cum poate și trebuie să fie.“

Modelul nostru

„Lucrarea Domnului Hristos a fost formată în mare măsură din discuții personale. El a avut o considerație credincioasă față de o sală formată dintr-o singură persoană. De la acea singură persoană înțelepciunea primită era transmisă la mii și mii“ (Mărturie, vol. 6, pag. 119).

Suntem și noi încurajați să ne însușim gândirea Lui, „să dezvoltăm o apreciere tot mai înaltă a valorii ființei omenești. Atunci vom învăța, cu scopul ca să putem învăța“ (Idem.)

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 10 Dialog
- 12 Colțul copiilor
- 19 Știri, informații, anunțuri
- 24 Necrolog

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*, 23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 4 Predică Cuvântul
Ellen White
- 6 LA PERSOANA ÎNTĂI
Interogatoriu la 9000 m altitudine
Kent Hansen
- 13 Reînnoirea Legământului
Ion Buciuman
- 14 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
Secolul XXI va fi vegetarian sau nu va fi deloc
Gily Ionescu
- 17 Scrisoare din Diaspora
Petre Danci
- 22 Misionar în Filipine (2)
Lucian Cristescu

În numărul viitor:
Zece lucruri pe care să nu le spunem celor necăsătoriți

Susan Maycinic

4 Predică Cuvântul

Iosia '96

13 Reînnoirea
Legământului

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție

Mihai Ghioldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str.Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne ce-

rem scuza dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**

Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIII nr. 6

„Predică Cuvântul“

S

fînțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17,17). Se ruga

Domnul Hristos pentru ucenicii Săi. În fiecare epocă, Dumnezeu a încredințat poporului Său un adevăr deosebit, care este în directă opoziție cu dorințele și scopurile inimii omenești și al cărui efect este să despărțea biserica Lui de lume; și a fost datoria slujitorilor Săi să vestească acest adevăr, indiferent dacă oamenii doreau să-l asculte sau nu.

Când a venit ca Învățător și Îndrumător al omenirii, Hristos le-a adus oamenilor adevăruri pline de lumina Cerului, care arătau prin contrast întunericul rătăcirii și demascau superstiția, îndreptățirea de sine și bigotismul acelei epoci. Din inima Lui se revărsa dragostea pentru cei săraci, ignoranți, necăjiți și căzuți. El i-a vindecat pe bolnavi, i-a mângâiat pe cei descurajați, a scos demoni, i-a înviat pe morți și le-a predicat tuturor cuvintele vieții veșnice. Însă mulți care L-au ascultat pe divinul Învățător n-au primit cuvintele Sale cu multă bunăvoință.

Preoții și bătrânii, cei recunoscuți ca interpreți ai adevărului divin, nu transmiteau nici o rază de lumină. În îndreptățirea lor de sine, ei se țineau la distanță de poporul ignorant, care avea nevoie de învățătură și de îndrumare. Când Isus a preluat lucrul pe care ei îl lăseseră nefăcut, au simțit o continuă mustrare în viața Lui și s-au temut că El va abate inimile oamenilor de la ei și le va distruge influența. Erau plini de mândrie și de dorința de a fi văzuți și laudați de oameni; disprețuiau sacrificiul de sine și umilinta Domnului Isus. Ei urau puritatea Lui și se temeau de puterea învățăturilor Sale. Ei

Ellen White

înșiși au refuzat să-L primească și și-au dat toate silințele ca să-i împiedice pe alții să creadă în El. Nu este de mirare că El le-a adus această acuzație teribilă: „Voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre“ (Luca 11,52).

Faptul că puțini sunt dispuși să accepte adevărul nu este un argument împotriva acestuia. Puțini oameni L-au primit pe Răscumplătorul lumii. Deși mulțimea se îmbulzea în jurul Său, doritoare să primească binecuvântări vremelnice, El a rostit cu tristețe: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!“ (Ioan 5,40). Oamenii nu sunt astăzi mai interesați de evlavia practică; ei sunt absorbiți la fel de mult de căutarea bunurilor pământești, așa încât să neglijeze bogățiile veșnice. Iar reformatorii de astăzi vor întâmpina aceleași situații descurajatoare pe care le-a întâmpinat și Domnul lor.

Despre oamenii din vremea Sa, Hristos a spus astfel: „Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec“ (Mat. 13,15). Iudeii și-au închis dinadins ochii și urechile și și-au zăvorât inima cu prejudecăți, ca nu cumva să vadă o cale mai bună și să fie treziți din visul siguranței lor. Oamenii din această generație merg într-o direcție asemănătoare. Noi adevăruri se desfășoară permanent; o nouă și mai clară lumină strălucește pe cărarea poporului lui Dumnezeu. Dar marea masă a omenirii este satisfăcută de starea sa actuală și nu vrea să primească

adevărul în schimbul rătăcirii. Însă noi trebuie să fim sfințiți prin ascultarea de adevăr. Din lipsa acestei sfințiri biblice, sufletul multor preținși creștini a ajuns un sanctuar profanat, un ascunziș al formalismului gol, al egoismului și ipocriziei, al mândriei și patimii.

Astăzi este mai greu de ajuns la inima oamenilor decât acum două mii de ani. Pot fi prezentate cele mai convingătoare argumente și, cu toate acestea, păcătoșii par a fi la fel de departe de pocăință, cum au fost întotdeauna. Lucrarea slujitorului credincios nu este o joacă de copil. Este necesar un efort serios, neobosit, pentru ca prada lui Satana să-i fie smulșă din mâini. Însă Dumnezeu îi va susține pe servii Săi în lucrarea pe care El însuși le-a încredințat-o. Ucenicilor Lui, care trudeau pe Marea Galileii, Domnul Hristos le-a spus: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni“ (Marcu 1,17). Când se aruncă plasa Evangheliei, trebuie să fie oameni care veghează năvodul, cu lacrimi și rugăciuni serioase. Fie ca lucrătorii să se hotărască să nu dea drumul năvodului până când va fi tras la țarm, împreună cu roadele muncii lor. Uneori, desigur, putem spune împreună cu Petru: „Toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic“ (Luca 5,5); dar porunca Învățătorului încă răsună, ca în vechime: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei“ (Ioan 21,6) - continuați să lucrați cu credință, iar Dumnezeu vă va da succes.

Oricare ar fi încercările și greutatea pe care trebuie să le întâmpine ambasadorul lui Hristos, el I le poate prezenta pe toate lui Dumnezeu, în rugăciune. Putem plânge „între tindă și altar“, rugându-ne: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară

moștenirea Ta“ (Ioel 2,17). Iar prin studiul Scripturilor și prin rugăciune serioasă, stăruitoare, el poate ajunge „un lucrător care n-are de ce să-î fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului“ (2 Tim. 2,15). Continuați, deci, să lucrați cât este ziua, voi, care ați fost chemați să predicați vestea cea bună a mântuirii prin Domnul Hristos; pentru că vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra (Ioan 9,4). Dumnezeu ne-a chemat să lucrăm în via Sa și, dacă neglijăm această datorie, se vor pierde suflete prin necredincioșia noastră.

Deși uneori servii lui Hristos se pot simți aproape descurajați, când văd cât de multe obstacole sunt în calea vieții de creștin și cât de încet pare să progreseze lucrarea lui Dumnezeu, datoria lor rămâne aceeași. Ei trebuie să semene sămânța adevărului pretutindeni de-a lungul apelor (Is. 32,20). Un efort continuu de a încuraja evlavia personală trebuie să se vadă în toate cuvântările lor publice. Ei nu trebuie să țină predică după predică doar despre subiecte doctrinale. Evlavia practică trebuie să-și găsească un loc în toate cuvântările, iar acestea să fie scurte și la subiect.

Pastorul nu trebuie doar să prezinte adevărul de la amvon, ci, fiind păstorul turmei, trebuie să se îngrijească de oi și de miei, căutându-le pe cele pierdute și rătăcite și aducându-le înapoi în staul. El trebuie să viziteze fiecare familie, nu doar ca mușafir pentru a se bucura de ospitalitatea lor, ci pentru a se interesa de starea spirituală a fiecărui membru al casei. Propriul lui suflet trebuie să fie îmbibat cu dragostea lui Dumnezeu; apoi, printr-o curtoazie binevoitoare, el poate ajunge la inima tuturor și să lucreze cu succes pentru părinți și pentru copii, implorând, îndemnând, încurajând, după cum cere situația. Fie ca el să caute să țină biserica vie și lucrând împreună cu el pentru convertirea păcătoșilor. Aceasta înseamnă să fie un general cu adevărat bun; și se vor vedea rezultate mult mai bune decât dacă pastorul ar face singur tot lucrul.

Isus poruncește poporului Său: „Mergeți înainte“. Pastorul poate lucra pentru oameni, însă el nu-și poate asuma răspunderea pe care Dumnezeu a așezat-o asupra lor. Putem avea realizări mai înalte, o dragoste mai desăvârșită, o experiență mai adâncă, dacă ne consacram lui Dumnezeu și, cu umilință, Îl credem pe cuvânt. Motivul pentru care nu avem mai multă încredere și bucurie este faptul că nu suntem sfințiți prin ascultarea

---

Nu trebuie să așteptăm ocazii mai bune, convingeri mai puternice sau o fire mai sfântă. Trebuie să ne încredem în puterea lui Isus de a ne mântui.

---

area de adevăr. În noi se află o inimă rea și necredincioasă (Evr. 3,12). Tatăl nostru din cer este mai dispus să ofere Duhul Sfânt celor care Îl cer decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. De aceea, să ne debarasăm de lenevia spirituală care Îl dezonoarează pe El și ne pune în pericol sufletele. Dacă ne vom apropia de Dumnezeu, El Se va apropia de noi. Nu trebuie să așteptăm ocazii mai bune, convingeri mai puternice sau o fire mai sfântă. Nu putem face nimic pentru noi înșine. Trebuie să ne încredem în puterea lui Isus de a ne mântui. El ne întinde cununa vieții, și noi să n-o primim? Să venim la El așa cum suntem și Îl vom descoperi ca pe un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi (Ps. 46,1).

Sentimentul prețios al iertării de păcate, lumina și iubirea pe care numai Hristos le poate da umplu sufletul cu pace și bucurie. Asigu-

rarea că suntem sub protecția Celui Atotputernic ne oferă curaj și încredere, ne inspiră o nădejde care este „ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului“ (Evr. 6,19). Această asigurare este un izvor de putere, pe care cei lumești și cei care practică un creștinism superficial, fără entuziasm, nu-l cunosc. Atâta timp cât avem prezența Mântuitorului nostru, dificultățile nu ne pot îngrozi, nici primejdiile nu ne pot înspăimânta; și suntem gata să împlinim voios orice datorie pe care o cere Dumnezeu din partea noastră.

Dacă am fi doar atât de dispuși să vorbim despre binecuvântările pe care le primim din partea lui Dumnezeu, cât suntem ca să vorbim despre îndoielile și descurajările noastre, ne-am bucura mult mai mult de prezența Sa. Bunul nostru Tată din cer spune astfel: „Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește“ (Ps. 50,23). Să-L laudăm mai mult și să ne plângem mai puțin; să vorbim mai mult despre puterea minunată și despre iubirea Răscumărătorului nostru și vom fi aduși tot mai aproape de El, într-o legătură din ce în ce mai strânsă cu Acela care este centrul speranței noastre.

Să nu ne consacram fără rezervă lui Dumnezeu? Domnul Hristos, Împăratul slavei, S-a dat pe Sine ca preț de răscumpară pentru noi. Putem noi reține ceva de a-I da Lui? Să considerăm eul nostru sărman, nedemn, ca fiind prea prețios, timpul sau bunurile noastre prea valoroase, pentru a-I le oferi lui Isus? Nu, nu; cel mai adânc omagiu al inimilor noastre, cel mai iscusit serviciu al mâinilor noastre, talanții capacităților și mijloacelor noastre, - toate acestea sunt un dar prea sărac pe care să I-l aducem Aceluia care a fost junghiat și ne-a răscumparat pentru Dumnezeu, cu sângele Său, „din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam“ (Apoc. 5,9).

The Signs of the Times, 28 ian. 1886

Interogatoriu la 9000 m altitudine

Mărturia unui avocat de succes care se considera adventist, dar nu avea gust să citească Biblia, mergea la Casa Domnului fără să întâlnească pe Gazdă, participa la luptele bisericii fără să audă ordinele Comandantului. Între timp, sufletul i se încălca de revoltă, iar familia se dezintegrează. Confruntat cu eșecul vieții sale, autorul ajunge să îl cunoască pe Isus, și aceasta îl schimbă complet. Acum, el conduce alte vieți zdrobite la Vindecător.

de Kent Hansen

Eu sunt avocat. Avocaților le plac întrebările. La facultatea de drept, profesorii mei spuneau că întrebările sunt mai importante decât răspunsurile.

Iată, deci, o întrebare: Ce credeți dv. despre Isus Hristos? Nu ce cred părinții, profesorii, prietenii sau biserica dv., ci *dumneavoastră* ce credeți despre Isus Hristos. Întrucât citiți această revistă, probabil aveți un fundal adventist. Vă întreb ce credeți despre Domnul Hristos fiindcă, în pofida tuturor însemnelor religioase din viața dv., răspunsul nu poate fi dedus.

Isus le spunea astfel oamenilor religioși din timpul Său (în memorabila parafrază, de către Eugene Peterson, a capitolului șapte din Matei): „Cunoașterea parolei corecte - a spune 'Doamne, Doamne', de pildă - nu vă va duce nicăieri împreună cu Mine. Ceea ce se cere este o ascultare serioasă - *împlinirea* voinței Tatălui Meu. Văd de pe acum - la Judecata finală, mii de oameni care vor păși tașoș spre Mine și vor zice: 'Doamne, noi am predicat Solia, am zdrobit demonii, toți oamenii vorbeau despre proiectele noastre pe care Dumnezeu le-a susținut'. Și știți ce voi spune Eu? 'Ați greșit trenul. Doar v-ați folosit de Mine ca să vă dați importanță vouă înșivă. Nu Mă impresionați câtuși de puțin. Sunteți excluși de aici'" (versetele 21-23, după *Message*).

Acum câțiva ani, am reprezentat apărarea într-un proces în care a fost necesar să află ce știa o tânără de douăzeci și unu de ani despre învățăturile credinței adventiste. Ea fusese educată în școli și licee adventiste. Iată, din transcrierea declarației sale, răspunsul ei la întrebarea: „Care sunt învățăturile fundamentale de credință ale bisericii adventiste de ziua a șaptea?”

„Ei cred că femeile nu trebuie să poarte pantaloni sau să-și taie părul; nu trebuie să folosească machiaj ori să poarte bijuterii; trebuie să nu se consume deloc alcool, droguri și să nu se fumeze. Să-ți faci tot lucrul casei înainte de apusul soarelui, vinerea.

V-am spus că trebuie să nu mănânci carne?... Să nu ai legături amoroase până nu te căsătorești cu cineva; și să nu faci avort, fiindcă este ca și când ai lua viața cuiva; să nu invidiezi și să nu poftesti bunurile altora. De pildă: mașina, casa, hainele, soția, copiii lor. Și trebuie să fii un exemplu pentru alții.... Cam asta este. Cred că am cuprins destul de mult din subiectul acesta. Scuzați-mă. Nu e voie să mergi la discotecă și să porți costum de baie.”

Poate că veți râde, însă cum ați răspunde *dumneavoastră* la această întrebare?

De ce stați pe rânduri ordonate, sub ferestre cu sticlă colorată, îmbrăcați cu hainele cele mai bune în fiecare Sabat? Cât de mult din viața dv. religioasă este determinat de regulile din școala pe care ați urmat-o, de comportamentul devenit obișnuit vineri seara și sâmbătă dimineața și de părerile persoanelor de pe rândul alăturat? Ce s-ar întâmpla dacă aceste proptele ar fi smulse?

Vedeți, cu toate că doriți, poate, să fiți în altă parte, vă simțiți mult mai în siguranță în instituțiile și tradițiile bisericii. Închipuiți-vă: vi se spune când să mergeți la ore și la biserică, apoi când să mâncați, când să vă jucați, chiar și când să vă rugați. Nu trebuie să gândiți mult - doar să fiți prezenți, să respectați regulile, să colorați desenul și veți reuși.

Însă ce se întâmplă atunci când nu este nimeni care să impună

regulile și trebuie să le înțelegeți singuri? Credeți-mă, există o imensă prăpastie între a-ți trăi viața în siguranța unei culturi religioase și a te confrunța cu viața în lumea reală.

După ce am absolvit liceul Monterey Bay, în 1971, am intrat la Universitatea Loma Linda. Am tras tare - note, burse, premii. Eram ajutor al responsabilului de cămin la dormitoare, editam ziarul studenților și eram președintele corpului studențesc.

Când am intrat la facultatea de drept, am învățat bine și mi s-a cerut să fac parte din comitetul revistei *Law Review*, o publicație academică de elită.

După aceea, am revenit la Universitatea Loma Linda când aveam douăzeci și șase de ani, ca decan asociat al studenților și consilier juridic. După trei ani, am intrat într-o firmă cu profil juridic și peste un an și jumătate am devenit partener, iar la vârsta de treizeci și cinci de ani făceam parte din consiliul de conducere. Clienții mei erau societăți pe acțiuni, companii, spitale și universități.

M-am căsătorit cu o soție iubitoare și avem un băiețel. Am cumpărat și renovat o casă veche. Trăiam visul american.

Însă din punct de vedere spiritual eram gol. Făceam parte din șapte comitete civice, strângeam milioane de dolari (în scopuri caritabile), dar serviciul voluntar n-a folosit la nimic. Cred că la biserică n-am fost decât de vreo două ori în șapte ani. Pentru mine, biserică devenise doar o afacere. Ajungeam acasă noaptea și izbeam dezamăgit în volan - crezând că trebuie să existe ceva mai mult.

În toiul acestor preocupări, clienții mei preferat - Universitatea Loma Linda - a intrat într-o oribilă luptă internă. Au urmat patru ani în care s-a discutat zadarnic dacă cele două campusuri de la Universitatea Loma Linda trebuie să se unifice ori să devină două universități separate.

Luptele colective nu sunt neobișnuite pentru un avocat, dar aceasta era deosebită. Aceasta era alma mater a mea; aceștia erau

prietenii și profesorii mei; aceasta era biserica mea. Și totul se dezmembra. Ambele părți pretindeau drepturi legale, iar avocatul era prins la mijloc. Și totuși, eu continuam să cred că pot rezolva lucrurile.

În octombrie 1989, am mers la o întâlnire a comitetului universității, la sediul Conferinței Generale. Eram istovit și sceptic în ce privește posibilitatea bisericii de a rezolva probleme.

Înainte să plec la aeroport, îmi luasem o carte care fusese prin casă, *Ordering Your Private World (Fă ordine în viața ta personală)*, de Gordon MacDonald. Credeam că este o carte despre administrarea timpului, însă în avion, citind-o, am descoperit că ea arată

Alergam fără nici o țință - până când am auzit glasul.

cum să intri într-o relație cu Isus Hristos. Vorbea despre deosebirea dintre a fi „chemat” și a fi „mănat”.

În seara aceea am luat o cameră la hotel, am urmărit rubrica de sport la televizor, am citit puțin și apoi m-am culcat. Dimineța am citit ceva mai mult și m-am gândit să mă rog. Dar, stând acolo în camera de hotel, mi-a venit în minte gândul acesta: *Despre ce te rogi dacă nu ceri nimic?* Nu mă puteam gândi la nimic ce să spun.

Lucrul acesta este ridicol! - mă gândeam. Și, în cele din urmă, am rostit un apel incoerent, cam în sensul acesta: „Doamne, vreau să vorbesc cu Tine, dar nu știu cum”.

În ziua aceea am mers la întâlnirea de comitet, care nu a ajutat cu nimic la ieșirea din acel impas diplomatic. A doua zi dimineța am citit și am încercat să mă rog, cu același rezultat. Situația aceasta mă neliniștea.

La întoarcerea în California, în avion, am citit tot timpul din cartea lui MacDonald. În ea am dat peste rugăciunea lui Samuel Logan

Brengle, un vechi evanghelist din Armata salvării: „Păzește-mă, Doamne, să nu ajung obtuz și stupid din punct de vedere mintal și spiritual. Ajută-mă să-mi păstrez caracterul de atlet, fizic, mintal și spiritual, caracterul celui care se leapădă zilnic de sine, își ia crucea și Te urmează. Dă-mi succes în lucrul meu, însă ferește-mă de mândrie. Salvează-mă de automulțumirea care, atât de des, însoțește succesul și prosperitatea” (Gordon MacDonald, *Ordering Your Private World*, pag. 151).

Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat când am citit această rugăciune. Era unu după-amiază. Îmi aduc aminte și acum, după mai mult de șase ani, că am auzit o voce distinctă, clară, care mi-a spus: „Ești vinovat de păcat”.

„Care este păcatul meu?”

Glasul mi-a spus: „Mândria - mândria și serviciul Mă scot afară din viața ta și îți distrug relațiile familiale”. Apoi vocea a spus: „Nu crezi că Eu pot să Mă îngrijesc de universitate și de tot ceea ce te mai neliniștește? Încrede-te în Mine”.

Aceasta era! Aveam treizeci și șase de ani, eram un avocat plin de succes, într-o călătorie de serviciu, și auzeam un glas - și vorbeam cu el! Mă simțeam, fizic, incomod și nu-mi găseam locul pe scaun. Mîntea îmi lucra cu viteză. Era real!

Când am aterizat în California, mă gândeam: *Va trebui să-i spun soției.* Am mers acasă și Patty mi-a ieșit înainte. I-am spus: „Trebuie să stau de vorbă cu tine”.

Ea a întrebat: „S-a întâmplat ceva rău?”

Am spus: „Da și nu”.

Am intrat amândoi și i-am povestit despre călătoria din care veneam. Apoi am spus, calm: „Eu am irosit fiecare talant pe care mi l-a dat Dumnezeu pentru conducere și organizare. Apartin tuturor acestor grupuri și niciodată nu L-am întrebat pe Dumnezeu dacă trebuie să fac lucrul acesta. Desfășor toată această activitate și nu sunt satisfăcut.”

Vin acasă târziu de la serviciu, mănânc și mă joc puțin cu Andrew. Tu îl duci în camera lui. Mă uit la televizor un timp și apoi lucrez până după miezul nopții,

seară după seară. Nu pentru că trebuie, cu adevărat - nimeni altcineva din firma mea nu face astfel. Sunt plecat de acasă doar ca să dovedesc că eu pot face toate aceste treburi și totuși să lucrez mai mult decât toți ceilalți. Mă culc după ce voi ați adormit deja. Mă scol și plec la întâlniri înainte să vă treziți voi. Zi după zi se întâmplă așa.

Când încerci să-mi vorbești, sunt egoist, pur și simplu, și zic: "De ce mă săcăi cu toate nimicurile astea?" Tu te superi atunci și te neliniștești. "Îmi pare rău", am spus, „nu fiindcă așa se spune, ci pentru că regret, într-adevăr - regret din tot sufletul. Va trebui să se schimbe lucrurile, însă ar ajuta dacă m-ai sprijini în aceasta“.

Ea m-a privit și a spus: „Lucrurile sunt scăpate de sub control de mult timp. Dintr-o familie extraordinară am ajuns o familie obișnuită și mă întrebam unde se va sfârși. Aceasta doresc și eu“. Apoi ne-am rugat împreună.

Lucruri emoționante au început să aibă loc după aceea. De pildă, niciodată până atunci nu citisem mult din Biblie. De fapt, în liceu picasem la examenul de Noul Testament. La facultate am reușit să scap de cursurile de religie, cu excepția câtorva ore de istoria religiilor, în ultimul an.

Însă, după ce am trecut prin această renaștere, tânjeam după Cuvântul lui Dumnezeu. Și astăzi am această mare dorință. Citesc cel puțin un capitol pe zi. Se poate citi mult din Biblie, dacă citim un capitol pe zi.

• De asemenea, am început să le vorbesc oamenilor despre Dumnezeu. Am călătorit înapoi de la Washington, într-o joi. Sâmbătă seara următoare, lucram la un stand pentru expoziția de pe strada Corona, împreună cu Nita, o prietenă.

Nita este o învățătoare care trecuse printr-un divorț deosebit de dureros și de notorietate publică. În trecut, fusese conducătoare de tineret în biserica baptistă, însă acum era singură și îndurerată. Stăteam acolo în mijlocul a mii de oameni și i-am spus ce mi se

întâmplase. Ea m-a întrebat: „Ce vei face acum?“

„Nu știu ce se va întâmpla“, i-am spus, „dar trebuie să merg mai departe.“

Acum, de mai bine de patru ani, ea face parte dintr-o mică grupă de studii biblice împreună cu noi. Nu a spus nimic în primele opt luni. Într-o seară, vorbeam despre har - principiul iubirii lui Dumnezeu care lucrează în viața noastră. La sfârșit, ea a spus: „Nimeni dintre voi nu știe câtă umilire am suferit. Am venit rănită și plină de resentimente și voi doar m-ați lăsat să stau aici timp de opt luni și nu mi-ați cerut să spun nimic; m-ați iubit, pur și simplu. Permiteți-i acestei baptiste să vă spună ceva:

Îmi aduc aminte și acum că am auzit o voce distinctă, clară, care mi-a spus: „Ești vinovat de păcat“.

Voi, adventiștii, îi acceptați pe oameni!“

A fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată despre biserică!

Luni, după experiența din avion, vorbeam cu Joyce, responsabilă noastră de birou. Ea și cu mine vorbisem înainte despre subiecte referitoare la credință. Ea fusese abandonată când avea doi ani. Mai târziu a fost încredințată unei familii de creștini, unde s-a abuzat de ea. Iar după aceea, s-a dus să trăiască împreună cu un tată alcoolic.

S-a căsătorit cu un tânăr care a ajuns pastor. Au avut cinci copii, într-un timp scurt. Soțul ei nu s-a putut înfrâna de la relații cu alte femei, nici de la alcool și a părăsit-o pe ea și copiii într-un mic apartament. Ea a găsit un serviciu cu salariu minim, dar s-a îmbolnăvit de cancer uterin. S-a luptat și a re-

zistat, însă, după ani de zile, era tot îndurerată și rănită.

I-am povestit ce mi se întâmplase în avion și, când am terminat, ea a zâmbit și mi-a spus cu seninătate: „Noi obișnuim să numim aceasta 'deschiderea spirituală'“. În săptămâna următoare, a mers la biserică pentru prima dată după șapte ani. Ea face parte din mica noastră grupă de studii biblice și participăm la biserică împreună în fiecare săptămână. Ea vorbește des și convingător despre iertare.

Mitch este un avocat tânăr, prezentabil, foarte inteligent, care lucrează la firma noastră. Soția lui a fost directoare cu aprovizionarea la o importantă rețea de magazine universale.

Mitch și cu mine am vorbit deseori despre legi și am lucrat împreună la unele procese. El a fost profund tulburat de moartea subită a nepotului său nou născut. Mi-a vorbit despre aceasta și m-am rugat pentru el. Mi-a povestit despre credința lui, cum mergea la biserică împreună cu familia când era copil, dar se îndepărtase din cauza activităților atletice și școlare în timpul liceului și când a fost la colegiu.

Când socrul lui Mitch a murit, în timpul unei operații pe cord deschis, și când soția lui a pierdut sarcina, i-am vorbit despre Izvorul în care eu am găsit mângâiere. Din nou m-am rugat împreună cu el.

Într-o seară, pe la ora șase, Mitch a intrat în biroul meu și am început să vorbim. El mi-a pus întrebări, iar eu i-am vorbit despre Isus Hristos, care convinge, dar nu constrânge, care este convins că dragostea Sa necondiționată - exprimată în servirea iubitoare față de bărbați și femei - îi va conduce să Îl iubească și să-L accepte, ca răspuns.

„Creștinismul“, am spus eu, „nu înseamnă să-ți ieși din minți. Înseamnă alegere și angajament. Înseamnă să trăiești cu un scop și să ai putere - nu doar să reușești să respecti regulile.“

În seara aceea, la ora nouă, Mitch mi-a spus: „Doresc și eu ceea ce dv. aveți“. El L-a acceptat pe Domnul Hristos. Mai târziu, el

și soția lui s-au hotărât să își schimbe modul de viață și să-și crească nou-născutul într-un mediu mai puțin tensionat. El a ieșit dintr-un parteneriat cu firma noastră, iar ea a renunțat la serviciul pe care-l avea la magazinele universale, unde, la vârsta de treizeci și doi de ani, ajunsese mai sus decât ajung cei mai mulți în întreaga lor carieră. Isus Hristos a intrat în viața lor. Ei nu vor mai fi niciodată aceiași.

Isus, primit în inima și mintea cuiva, lucrează o transformare radicală. Mă refer la schimbarea în ce privește iubirea, nădejdea și pacea. O religie care reduce această realitate doar la un exercițiu academic este o religie demnă de a fi blestemată.

A fi adventist de ziua a șaptea doar cu numele, doar fiindcă așa au fost părinții sau bunicii, sau fiindcă așa trebuie să fii ca să poți fi admis la școala sanitară ori să găsești un serviciu, sau pentru că niciodată nu te-ai gândit mult la aceasta, dar se pare că așa ar trebui să faci, este o religie de plâns. O religie care constă în condiții, în aparențe, în obligații este o religie fără riscuri, o religie a friicii și superstiției. Cu siguranță, nu este ceea ce trebuie să fie creștinismul.

Iată cum parafrizează Peterson marea invitație din partea Domnului Isus: „Sunteți oboșiți? Istoviți? Ați ajuns la capătul puterilor practicând religia? Veniți la Mine. Porniți împreună cu Mine, și vă veți reface viața. Eu vă voi arăta cum să vă odihniți cu adevărat. Umblați și lucrați împreună cu Mine - uitați-vă cum fac Eu. Învățați ritmul nesilit, natural al harului. Eu nu voi pune asupra voastră nimic greu sau nepotrivit. Fiți tot timpul în legătură cu Mine și veți învăța să trăiți liber și voios” (Matei 11,28-30, după Message).

Aceia dintre noi care au crescut în mediul adventist conservator au învățat toate regulile. Regulile ne arată ce este greșit, însă nu pot repara lucrurile. Apostolul Iacov scria că legea este o oglindă (Iacov 1,23-25). Oglinda ne poate arăta murdăria de pe față, însă nu o

poate spăla. Iubirea lui Dumnezeu față de noi cuprinde mai mult decât preocuparea pentru regulile care arată defecțele noastre.

Când Andrew, fiul meu, avea trei ani, l-am dus în

parc, într-o dimineață. El se dădea pe tobogan, iar eu citeam. Îi plăcea să ajungă la capătul de sus al toboganului, însă atunci când era acolo și se prindea de mâinile de el, îi era frică să treacă dincolo și să-și dea drumul să alunece.

„Tati, vino să te joci cu mine”, m-a rugat el.

„Bine”, i-am spus, ducându-mă la tobogan.

El a coborât panta spre mine și și-a văzut fața reflectată în ochelarii mei de soare. S-a uitat la fața lui murdară și a zis: „Este Andrew!”

„Da, este Andrew”, am spus eu. Apoi mi-am scos ochelarii de soare și i-am spus: „Acum e tati”.

El a râs și a zis: „Tati mă ajută să-mi mișc picioarele”. L-am ajutat să ajungă sus, iar el a alunecat pe tobogan și a luat-o la fugă.

Noi coborâm panta vieții. Studiem asiduu, muncim din greu, jucăm după reguli. Dar vine ziua când toți ne vom vedea fața murdară.

Însă, dacă ne întoarcem la Hristos, El privește dincolo de murdărie. Dacă-L rugăm, El ne spală și ne duce acolo unde vrem să mergem, unde suntem iubiți cel mai bine și cel mai mult - la pieptul lui Dumnezeu.

Nu putem ajunge acolo (în mod mecanic) efectuând operațiunile indicate, chiar dacă sunt mișcări religioase. A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Înseamnă a fi deosebit - nu doar deosebirea dintre abținerea de la anumite lucruri și practicarea unor reguli, ci deosebirea dintre iubire și viață. Această deosebire se găsește doar într-un singur loc - într-o relație personală, o legătură totală cu Dumnezeu.

A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos prin puterea Duhului Sfânt.

Vreți să fiți deosebit? Vreți să schimbați lumea? Predați-vă Lui cu totul. Apostolul Pavel spunea astfel: „Să nu vă potrivivi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea

minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12,2).

Este extraordinar, nu-i așa? Dumnezeu ne iubește și vrea să gândim!

Cum stau lucrurile cu dv.? Când tradiția religioasă pe care se reazemă conștiința dv. dispăre și rămâneți singuri, o religie superficială nu vă va ajuta să supraviețuiți acolo. Aveți nevoie de ceva concret, personal. Aveți nevoie de Dumnezeu.

Aceasta este totul. Isus Hristos mi-a schimbat viața - nu într-o biserică, nu într-o universitate creștină, deși locurile acestea sunt importante, ci în lumea reală, acolo unde lucrez, unde pledez în procese și fac tranzacții de afaceri, unde mă joc cu copiii mei și îmi iubesc soția. Acolo mi-a schimbat El viața - în *acea* lume.

V-am întrebat la început ce credeți despre Isus Hristos. Eu nu vă pot spune ce să credeți, însă vă pot invita să-L cunoașteți ca pe Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul dumneavoastră personal. Și pot să mărturisesc că, dacă Îl cunoașteți - dacă Îl cunoașteți cu adevărat - puteți trăi în lumea reală cu entuziasm, cu putere și cu iubire. Puteți schimba lucrurile, fiindcă El vă transformă pe dv.

Dacă nu știți cum să intrați în legătură cu El, de ce nu încercați să-I spuneți ce I-am spus eu: „Doamne, vreau să vorbesc cu Tine, dar nu știu cum”.

Restul îl va face El.

Kent A. Hansen este avocat la Corona, California.

Adventist Review, aprilie 1996

3D dialog direct deschis

Cum aplicăm astăzi sfaturile Spiritului Profetic referitoare la literatura beletristică?

Studiul literaturii a constituit un punct de controversă și confuzie între membrii bine intenționați ai bisericii, de-a lungul ultimelor decenii.

Literatura este asemenea unei oglinzi în care putem participa la diferite experiențe de viață prin substituție, experiențe la care altfel nu am avea acces. Astfel ne putem îmbogăți înțelegerea despre realitate, pătrunzând mai profund sensul marii drame cosmice.

Dar, așa cum vrăjmașul binelui a reușit să pervertească tot ce a creat Dumnezeu, intervenția lui nefastă s-a manifestat și se manifestă cu putere și prin intermediul cuvântului scris. Literatura a constituit și un vehicul important pentru transmiterea „tainei fărădelegii”. T. R. Wright (în *Theology and Literature*, pag. 61) scrie că „Dumnezeu a dispărut din literatură în secolul XIX, după ce Nietzsche a spus că El a murit”.

Și totuși literatura, așa cum este ea astăzi, mai este compatibilă cu creștinismul?

Pe trandafiri au crescut spini, ca urmare a apariției păcatului, însă existența lor nu face trandafirii mai puțin prețioși. Mulțumim Domnului că ne putem bucura de flori, evitând cu atenție spini.

Mulți adventiști sunt reticenti și precauți când sunt confrunțați cu literatura de ficțiune. Pentru ei, linia ce desparte lecturile legitime de cele nelegitime este linia ce desparte scrierile despre lucruri reale de scrierile despre lucruri ireale, imaginare. În sprijinul poziției

lor, aceștia aduc ca argument citate ale Ellenei White, de genul acestuia:

„Chiar ficțiunea care nu conține nici o sugestie de imoralitate, și care are intenția de a învăța principii excelente, este dăunătoare. Ea încurajează obiceiul de a citi în grabă și superficial, doar pentru a urmări firul unei anumite acțiuni. Astfel, ea tinde să distrugă puterea gândirii consecvente și vișuroase. Ea face sufletul să nu poată contempla marile probleme ale datoriei și destinului. Adeseori se spune că, pentru a-i îndepărta pe tineri de la citirea literaturii ieftine, de senzație, trebuie să le oferim o categorie mai valoroasă de ficțiune. Singura apărare împotriva îmbătării cu alcool este abținerea totală. Aceași soluție se aplică și pentru iubitorii de ficțiune. Abținerea totală este singura lor apărare” (Ellen White, *Divina vindecare*, pag. 326, 327).

Un astfel de citat nu lasă prea multă îndoială. Citirea de ficțiune nu este recomandată pentru creștini. Este necesară totuși o cercetare a termenului ficțiune și a evoluției lui de-a lungul timpului.

De pildă, *Dicționarul explicativ al limbii române* definește ficțiunea astfel: „Reprezentare produsă de imaginația cuiva, care nu corespunde realității; plâsmuire a imaginației”. Iar *Webster* definește ficțiunea astfel: „Ceea ce este imaginat, închipuit, în special când se referă la o povestire închipuită, imaginată, rostită sau scrisă cu sau fără intenția de a induce în eroare; ceea ce se opune faptelor, realității. Literatura de ficțiune: toate lucrările

imaginare care au o formă narativă sau dramatică, așa cum ar fi romanele, nuvelele etc”. Așadar, ficțiunea este opusul faptelor reale, care au avut loc în realitate.

Subiectul devine și mai controversat atunci când descoperim că însăși Ellen White a folosit și a recomandat scrieri pe care azi le-am numi fictive, cum ar fi *Călătoria creștinului* (*Tragedia Veacurilor*, pag. 232), și chiar a inclus alte povestiri de ficțiune în compilația ei în patru volume, numită *Lecturi de Sabat pentru familie* (*Sabbath Readings for the Home*).

De asemenea, Ellen White a înălțat Biblia, care conține o mulțime de elemente de ficțiune. Pilda săracului Lazăr și a bogatului (Luca 16,19-31) și istorioara despre „copacii care au plecat odată să unghie un împărat peste ei” (Judecători 9,8-15) sunt exemple de ficțiune biblică. Parabolele sunt tot ficțiuni pentru că, în majoritate, sunt povestiri imaginare.

Pe de altă parte, Ellen White condamnă lectura lucrărilor istorice care înalță „ticăloșiile”, „cruzimile” și „practicile desfrâmate” (*Mărturiu*, vol. 7, pag. 165, 166), în ciuda faptului că aceste lucrări raportează fapte reale.

Putem spune că sora White nu a folosit cuvântul ficțiune cu înțelesul de astăzi. Cercetând scrierile ei, vom descoperi prin ce se caracterizează lucrările pe care ea le-a numit ficțiune.

În 1971, Departamentul Educației de la Conferința Generală a desemnat un comitet care să efectueze aceste cercetări. Acest comitet, compus din treizeci și patru de membri, a inclus editorii, personal al Conferinței Generale, profesori de la toate nivelurile și membri de la Ellen White Estate. Studiind cu atenție referințele pe care le-a făcut ea la ficțiune, s-a ajuns la următoarea concluzie:

„Ellen White a folosit termenul ficțiune atunci când s-a referit la lucrări cu următoarele caracteristici:

1. creează dependență;
2. sunt sentimentale, senzaționale, erotice, profane sau ieftine;
3. sunt escapistice, îl fac pe cititor să fugă de realitate, refugiindu-se într-o lume imaginară a viselor, devenind astfel mai puțin capabil să înfrunte cerințele vieții reale;
4. fac mintea incapabilă pentru studii serioase și pentru viața devoțională;
5. duc la iredirea de timp și sunt fără valoare” (*Guide to the Teaching of Literature in Seventh-day Adventist Schools*, pag. 7).

Așadar, lectura bună este aceea care înalță adevărul, și nu eroarea. Iată și afirmațiile lui William C. White, fiul și asistentul Ellenei White, despre acest subiect. Scriind editorului revistei *Review and Herald* în anul 1921, el spune: „Mama a condamnat energetic citirea literaturii de ficțiune, iar atunci când a fost rugată să explice la ce se referă, ea a spus că vorbește despre acele lucrări de ficțiune care îndepărtează mintea de Dumnezeu. Ținând cont de aceste lucruri, eu consider că, atunci când condamnă ficțiunea, ea se referă la acele lucrări care îndepărtează mintea de la lucrurile cerești” (*William C. White to F. M. Wilcox*, 2 iunie 1921).

Pentru a înțelege mai bine rolul pe care literatura îl joacă în scrierile adventiste, trebuie să studiem contextul în care sora White face afirmații cu privire la literatură. De aceea, în rândurile de mai jos, voi prezenta un rezumat al unui articol scris de John Wood, *Literatura de ficțiune din epoca Ellenei White*, 1975.

John Wood susține că Ellen White nu a creat un sistem închegat de filosofie a studiului literaturii. Dimpotrivă, cele mai multe dintre afirmațiile sale cu privire la literatură, în afara celor despre literatura biblică, demască practicile abuzive și dăunătoare din acest domeniu, contemporane ei; erau reacții la anumite si-

Am primit și acest articol de sinteză, pe care dorim să îl publicăm în două părți.

tuții istorice precise din lumea adventistă.

Ne vom referi mai întâi la locul pe care îl ocupa studiul autorilor clasici în educația adventistă din vremea sa. În cadrul liceelor și facultăților secolului XIX, cea mai mare parte a programei școlare prevedea studiul autorilor clasici latini și greci, care erau studiați în limbile originale. Astfel, concepția despre lume și viață în cadrul școlilor adventiste era modelată de o perspectivă necreștină, de mitologie și de etica păgână. Până la sfârșitul anilor 1890, pentru a absolvi cu titlul de B.A. (Bachelor of Arts), studenții de la Battle Creek trebuia să studieze acești autori timp de șapte ani.

În anul 1891, Ellen White a declarat război deschis acestui plan de învățământ păgân. Ea a înțeles că adventiștii nu vor putea beneficia niciodată de o educație cu adevărat creștină, atâta timp cât Biblia nu va deține locul principal în cadrul învățământului adventist.

Multe dintre afirmațiile sale despre literatură trebuie înțelese în contextul acestui conflict. Ea nu era împotriva studiului literaturii în general, ci împotriva accentului nepotrivit pus pe cunoașterea autorilor clasici ca temelie a educației, când a afirmat că Biblia trebuie să formeze temelie și cadrul educației creștine (*Fundamentals of Christian Education*, pag. 184, 187, 467).

Un alt context al afirmațiilor Ellenei White despre literatură l-a reprezentat apariția și dezvoltarea rapidă a industriei literaturii de duzină, a maculaturii (*pulp-literature*), începând cu anii 1850. Romanele ieftine, de senzație, au inundat piața americană și mulți dintre adventiști își iroseau timpul și banii citind aceste lucrări ieftine. Criticii literari ai zilei caracterizau acest tip de literatură ca fiind „ieftin, de senzație, orientat spre acțiune, spre intrigă, fără „valoare“ și așa mai departe. Conta pro-

ducția de masă, și nu calitatea. Prentiss Ingraham, spre exemplu, a reușit să scrie aproximativ o mie de astfel de romane (121 despre isprăvile lui Buffalo Bill). Se spune că ea a scris un roman de patruzeci de mii de cuvinte în douăzeci și patru de ore. Evident, în astfel de condiții, nu se mai putea acorda atenție realizării artistice, editării, contemplării serioase asupra vieții.

Era un fel de literatură scrisă în majoritate de către femei din clasele suspende, în care intriga se țesea în jurul bărbaților bețivi, al fetelor sau soților care erau alungate de acasă, al fiilor care o luau pe căi rele, etc. Pionierii curajoși erau întotdeauna personaje pozitive, iar indienii sălbatici trebuia măcelăriți și supuși.

În ciuda subiectului adeseori violent, *ficțiunea* era supusă unor convenții de „moralitate“. De aceea Ellen White condamnă vehement chiar literatura religioasă, împreună cu „sentimentele religioase“ susținute de acest fel de romane.

Un comentator afirma: „Ticălosul avea mai multă libertate decât ceilalți oameni. Putea, de pildă, să-și împuște soția drept în ceafă ori să înfigă cuțitul în spatele fratelui său, dar în nici un caz nu putea să se certe necuviincios cu tatăl său, căci aceasta ar fi avut un efect negativ asupra cititorilor tineri din familie“. (Noel, *Villains*, pag. 154, 155).

Sub titlul *Bețivi mintali*, sora White scrie un articol în care spune că de tulburată este că vede în casele adventiștilor „foiletoane și ziare [aceste romane se scriau în seriale care se publicau sub formă de ziar] ce conțineau povestiri care nu lasă nici o impresie bună asupra minții... Acești tineri au nevoie să pună cel mai bun material la temelie caracterului lor. Însă mintea lor este preocupată de povestiri senzaționale. Tinerii trăiesc într-o lume ireală și sunt nepregătiți pentru datele practice ale vieții“

(*Fundamentals of Christian Education*, pag. 162).

Situația caselor de editură adventiste a constituit o altă cauză a atacurilor vehemente ale soriei White. Aceste instituții se răspândiseră foarte mult, atât în Michigan, cât și în California, și pentru a avea de lucru în permanență, ele acceptau orice comenzi (reclame, material necreștin), literatură care „încărcă armele vrăjmașului“ (*Mărturii*, vol. 7, pag. 167). Discutând această problemă, Ellen White scrie despre lucrările istorice care descriu atrocități și care exercită „o fascinație satanică“ asupra minții. În aceste cărți se află teorii distrugătoare de suflet, care înalță spiritismul, hipnotismul și alte taine ale nelegiurii. Dumnezeu nu poate binecuvânta aceste case de editură construite pentru a răspândi Evanghelia, atunci când ele încep să tipărească astfel de literatură (*Mărturii*, vol. 7, pag. 162-168).

Un alt context, de care trebuie să fim conștienți dacă vrem să înțelegem modul în care Ellen White a abordat literatura, implică teoriile panteiste ale lui John Harvey Kellogg și ale asociațiilor săi, care amenințau teologia bisericii adventiste la sfârșitul secolului trecut. Afirmațiile despre literatura speculativă care se ocupă cu filosofia și cu știința omească, afirmații ce apar în *Divina vindecare* (1905), *Educație* (1903), volumul opt din *Mărturii* (1904), trebuie citite în lumina acestei crize din viața bisericii.

De asemenea, Ellen White se referă la folosirea greșită a periodicelor religioase, care le făceau reclamă sau îi „glorificau“ pe autorii păgâni. Spre exemplu, pe coperta unuia dintre numerele revistei *The Signs of the Times*, a apărut fotografia locului de naștere al lui Shakespeare, însoțită de un articol în care acesta era laudat, iar apoi se spunea despre el că a murit după „un festin bogat la care a băut prea mult“.

Un alt exemplu este *Review and Herald*, în care editorul Dudley Canright recomanda citirea *Colibei unchiului Tom* și a lui *Robinson Crusoe* alături de Biblie și de alte nouă cărți, spunând că aceste douăsprezece cărți sunt cele mai valoroase pentru familiile creștine. Canright continua: „Nici un copil din epoca noastră nu poate fi considerat inteligent, dacă nu a citit aceste cărți. Sunt cele mai bune cărți pe care eu le pot recomanda“ (*Review and Herald*, sept. 1886, pag. 570).

Ellen White a avut o reacție responsabilă față de aceste articole din reviste care trebuia să fie ghidul profetic al bisericii și să-L înalțe pe Isus Hristos. Chiar dacă Shakespeare este un autor de prestigiu, opera lui nu poate fi recomandată drept hrană spirituală sau material evanghelistic.

Departate de a condamna studiul literaturii, sora White a căutat să îl așeze la locul lui. Iată două citate elocvente în această privință:

„În timp ce studiul artei, al literaturii și meșteșugurilor nu trebuie să fie descurajat, elevul trebuie să își asigure mai întâi cunoștințe despre Dumnezeu și despre voința Sa“ (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, pag. 19).

„Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoștințelor științifice și literare, chiar dacă formarea caracterului este mai importantă“ (*Educație*, pag. 225).

Într-un articol care va urma, vom face o prezentare a principiilor de selectare și interpretare a operelor literare sugerate de Ellen White și de Departamentul Educației de la Conferința Generală.

În final, sfatul apostolului Pavel către Filipeni oferă un excelent standard pentru cititorii creștini de literatură:

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat... aceea să vă însușețeați“ (Filip. 4,8).
(va urma)

Carmen Rusu,
Institutul Teologic Adventist

Mâncarea specială a dlui Bailey

Ui-l prezint pe dl. Bailey! Dl Bailey este un frumos cal brun închis. El locuiește la o fermă, unde iarba este verde și minunată în tot timpul anului. Ceilalți cai sunt fericiți de așa ceva, fiindcă lor le place s-o mănânce. Însă dl Bailey nu este fericit. Iarba îi face rău.

Ceilalți cai se simt de minune când sunt împreună. Ei aleargă peste tot. Le zboară cozile prin vânt când aleargă. Din când în când, se opresc din joacă și mănâncă din iarba dulce. Bietul domn Bailey stă numai în grajd și se uită. El nu poate ieși să alerge decât atunci când unul dintre proprietarii lui merge cu el. Trebuie să fie cineva cu el, ca să fie sigur că nu mănâncă iarbă.

Dl Bailey are o problemă. Face alergie la iarbă. Știți ce este o alergie? Cred că voi cunoașteți pe cineva care face alergie. Asta înseamnă că nu poate să mănânce ori să miroasă ceva fără să se îmbolnăvească. Când dl Bailey mânca iarbă, i se umfla gâtul până când nu mai putea înghiți. Atunci trebuia să ia medicamente ca să se simtă mai bine.

Proprietarii dlui Bailey nu știau ce să mai facă. Știau că trebuia

Edna May Olsen

găsită o mâncare pe care el s-o poată mânca. Așa că au încercat multe lucruri. În cele din urmă, au descoperit că el putea să mănânce brânză de vaci, fără să se îmbolnăvească. Ați ghicit - au început să-l hrănească în fiecare zi cu brânză

cială. Poate știe că proprietarii lui îl iubesc și nu vor să se îmbolnăvească.

Ați bombănit vreodată când mama v-a dat să mâncați pâine integrală, în loc de pâine albă? Știți - pâinea aceea albă și lipicioasă, care vi se lipește de dinți ca o pastă și este așa de gustoasă cu

unt? Sau ați dorit să mâncați bomboane și prăjituri, în loc de mere și pere, care sunt mult mai bune pentru voi?

Totuși, suntem norocoși dacă avem părinți care ne iubesc și ne dau o mâncare sănătoasă. Mâncarea nesănătoasă pare mai gustoasă pe moment, dar, după aceea, ne poate produce boli. De fapt, când ne obișnuim cu mâncarea bună, așa cum s-a obișnuit dl Bailey cu mâncarea lui specială, știți ce se întâmplă? Ea devine mai gustoasă pentru

noi și nu mai dorim alimente care ne fac rău.

Dumnezeu vrea să avem corpuri sănătoase și ne-a pregătit o alimentație specială, din cereale, nuci, legume proaspete și fructe. De aceea, să fim recunoscători pentru cei care ne iubesc și vor să ne simțim cu adevărat bine și fericiți toată viața.

de vaci și cu vitamine. V-ar plăcea să mâncați brânză de vaci în fiecare zi? Nu cred că v-ar plăcea, mai ales dacă ați fi cal!

La început, dl Bailey se agita teribil, ori de câte ori i se aducea găleata plină cu acest amestec oribil la privit. Dar, până la urmă, s-a obișnuit. Acum înghite tot, până la fund, sorbind și înfulecând zgomotos. De fapt, se pare că el se simte bine cu această mâncare spe-

Festivalul Iosia '96 a dat ocol țării, stărnind pretutindeni interesul tinerilor pentru o nouă consacrare. Un grup reprezentativ de peste trei mii de tineri, cei mai mulți dintre ei cu slujbe

importante în bisericile locale, și-au reînnoit în mod public legământul de credință. Astfel, biserica se pregătește pentru startul Campaniei Naționale de Evanghelizare și NET '96.

Făgăduința începuturilor la Băile Olănești.

La jumătatea lunii martie, la încheierea săptămânii de rugăciune a tineretului, pe când zăpezile târzii se considerau încă stăpâne, la hotelul Parângul de la Băile Olănești, neliniștea specifică începuturilor se instalează o dată cu sosirea organizatorilor de la conferința Oltenia. Peste o sută de delegați din bisericile din împrejurimi și din diverse locuri ale conferinței se adună sfioși la Iosia '96. Curând, lucrurile se lămuresc când puzderia de seminarii, pleneri și devoționale conturează o reușită adunare de suflet. Chiar și vizitatorii ocazionali se miră de atâta belșug de tinerete și bucurie unită cu seriozitate și evlavie. „A fost minunat. Regretăm că mulți nu au fost aici.“ Oricum, acesta a fost începutul, și el s-a arătat încărcat de făgăduință.

Capitala tinereții la Amara. Ultimele zile ale lunii martie continuă să fie dominate de frigul iernii prelungite, dar aceasta nu-i împiedică pe cei aproape șase sute de delegați din toată conferința Muntenia să se instaleze voios în camerele aproape înghețate ale complexului sanatoriu de la Amara. Nota dominantă a ediției muntene a Festivalului Iosia '96 este tinerețea totală. Într-un asemenea mediu, entuziasmul și bucuria se leagă bine cu momentele de devoțiune și cea mai sinceră închinare împreună. Predica plină de neliniște și speranță a fratelui Forray repetă, pe măsura numărului celor

prezenți, momentul de re-consacrare de la Băile Olănești. Într-o liniște de mare solemnitate, tinerii și conducătorii lor își reafirmă legământul de credință în lumina Cărții redescoperite.

„Iosia, Iosia, / Vreau să merg pe urma ta / Doamne, cât e de frumos / Să privești doar la Hristos.“ Și Amara devine încă o dată capitala tineretului din Țara Românească.

Înviere și reînviere la Sângeorz Băi. Primele semne serioase de primăvară se stănesc o dată cu adunarea de sărbătoare a tineretului din conferința Transilvania de Nord. Suntem întâmpinați cu zâmbet și amabilitate de echipa de primire la hotelul Someș, fosta gazdă a Festivalului Marta '93. Totul este neschimbat de atunci și prietenii își aduc aminte, cu bucurie, de vremurile Martei și Mariei în așteptarea lui Iosia '96. Gongul de deschidere bate solemn și cântăm, pe românește și ungurește, și sună bine împreună. Vremurile lui Iosia reînvie, în timp ce oamenii și nevoile lor nu s-au schimbat. Se vorbește despre proorocia de demult, Hulda, iar tinerii sunt îndrumați să caute sfat la proorocia pentru astăzi. Iar pe când creștinii de rit catolic se îndreptau spre slujba de înviere, tinerii noștri aspirau la reînvierea spirituală. Întâlnirea este dominată de apeluri și răspunsuri, decizii serise și decizii afirmate. „Ești fiu de Dumnezeu, ești fiu de rege / Să-ți fie viața limpede ecou / Întoarce-te acum spre Cartea legii / Și roagă-te, prietene,

din nou.“ Hotelul Someș rămâne singuratic, năzuind că tinerii ardeleni se vor întoarce cândva într-un nou pelerinaj al reînvierii.

Entuziasmul și mari hotărâri la Piatra Neamț.

Perla Moldovei, cu drumuri desfundate ca după o iarnă exemplară, ne așteaptă nerăbdătoare cu porțile deschise. De această dată, Iosia se prezintă direct la capela noastră, unde se adună tineri selectați cu grijă din întreaga Moldovă: vreo șase sute, unul și unul. Diaconia este categorică, se intră numai pe bază de ecuson. Organizarea este exemplară. Se încearcă în premieră un serviciu de „cantină“ ambulantă, cu hrană sănătoasă și bună, și se reușește. La tineret, noul este sinonim cu felul de a fi. Vin seminariile unele după altele, atrăgătoare și antrenante, aproape nu ne dăm seama că suntem la încheiere. Entuziasmul și marile hotărâri merg mână în mână. Reacții de după festival ne confirmă că investiția materială și de suflet va rodi tinerete, și este bine.

La Sovata discoteca se convertește.

În afara sezonului, stațiunile mici sunt marcate de o anumită tristețe provincială, dar când sosesc sutele de delegați ai Transilvanei de Sud, străzile prind viață. Locul de întâlnire este discoteca, vestită peste șapte sate. Acum, proiectoarele ei privesc mirate o adunare diferită de cea obișnuită, iar orga de lumini tace și ascultă cântece, rugăciuni și predici. Sabatul abundă de frați și surori adunați

la sărbătoare. Nu mai sunt locuri. Cântăm și vorbim pe rând. Apoi, seara, pe deal, focul de tabără ne înflăcărează spiritul. Ne retragem domol spre vile, mâine este ziua hotărârilor. „Nici la Utrecht nu am primit așa binecuvântări ca aici“, avea să-mi spună un prieten, și îl cred.

Turul fierbinte al Aradului. Aradul a adunat întreaga experiență a turneului Iosia '96. Momentul este fierbinte, la propriu și la figurat. Banatul rămâne „fruncea“. Capela metropolitană a „Salemului“ cuprinde generoasă, cu grație unică, delegați pregătiți de multă vreme pentru acest eveniment. Participarea artistică este de marcă. Minunatele fete de la Câmpina își găsesc, în sfârșit, identitatea: se vor numi „Refren“ pentru că, zic ele, „Ceea ce facem noi nu este decât o repetare a ceea ce a făcut deja Dumnezeu pentru noi“. Băieții sunt pe aproape, să-și înalte glasul a bucurie și slavă. Cei patru vestii de la ITA devin cinci și cântă cu spor și frumos. „Asaf“ nu se lasă mai prejos și suntem binecuvântați cu un potop de muzică bună. Și pentru ca totul să fie deosebit, Daniel Chirileanu ne aduce versuri noi și versuri vechi. La încheierea turneului fierbinte, băieții și fetele o iau în serios cu viața, iar Iosia '96 devine un moment de spirit și reînnoire a legământului.

Mii de mulțumiri mamei conferinței care și-au alinat financiar copii, spre binele lor veșnic și spre startul sănătos al lui NET '96.

A consemnat de la fața locului, Ion Buciuman

Secolul XXI va fi vegetarian

SAU NU VA FI DELOC

„...și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii... cu nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.“

Romani 8,19-21

Nu mai este un secret pentru nimeni că omenirea se confruntă, la acest sfârșit de mileniu, cu probleme și dileme nemăifântălnite în istorie: explozia demografică, poluarea mediului înconjurător, înfometarea unor populații întregi, violența mereu crescândă, recrudescența tendințelor fundamentaliste și a spiritismului, etc. Acestea îl fac pe observatorul atent să constate că locuitorii Terrei sunt pe cale să comită o sinucidere planetară.

Deși cauzele acestei stări de lucruri sunt complexe, ele își găsesc un răspuns perfect în economia providenței. Totuși nu este lipsit de sens să observăm că una dintre problemele cele mai importante și mai ușor de evitat este consumul de alimente de origine animală. Poate că vă surprinde această afirmație, însă folosirea animalelor ca sursă primară de hrană a dus - în condițiile în care populația pământului a crescut exponențial în ultimele decenii - la poluarea apelor, la formarea unor adevărați munți de bălegar, la distrugerea pădurilor tropicale, a solului fertil, precum și la apariția multora dintre

Gily Ionescu

bolile de care suferim și a foametei în multe zone ale lumii, etc.

Mulți oameni se tem de izbucnirea unui război nuclear. Puțini sunt însă conștienți că arma cea mai periculoasă din arsenalul uman actual este furculița.

Se scrie tot mai mult despre efectele nefavorabile pe care consumul de alimente de origine animală le are asupra sănătății. Este limpede că o astfel de alimentație scurtează uneori în mod dramatic durata vieții și scade calitatea anilor care mai rămân de trăit. S-a vorbit însă mai puțin despre consecințele ecologice ale consumului de produse animale. „Ecologic“ este un cuvânt încărcat de semnificație și folosirea lui reflectă trezirea interesului omenirii față de mediul în care și pe seama căruia trăim, pe care avem responsabilitatea de a-l conserva și administra.

Această trezire nu este întâmplătoare. Populația Terrei se apropie de cifra de șase miliarde de oameni. În urmă cu doar o sută cincizeci de ani - când lua naștere biserica adventistă - existau pe pământ doar un miliard de oameni. Dacă ritmul actual de creștere a populației se va menține, peste încă o sută cincizeci de ani, numărul de oameni de pe pământ va atinge cifra incredibilă de șase sute de miliarde.

Este lesne de înțeles că va fi practic imposibil să se ofere hrană

suficientă tuturor acestor oameni. Aceasta cu atât mai mult, cu cât actualmente peste 90% din creșterea populației lumii are loc în țările sărace, în vreme ce țările industrializate consumă 80% din producția mondială de bunuri.

Alvin Kwiram sublinia în 1993 că adventiștii tind să opereze într-un orizont de cca zece ani. Li se pare dificil să privească și să-și facă planuri dincolo de această limită de timp și totuși să-și mențină credința în revenirea iminentă a lui Isus Hristos. Nu dorim să negăm sub nici o formă ideea revenirii foarte apropiate a Mântuitorului nostru; nici nu ar fi posibil așa ceva. Suntem totuși familiarizați cu sfatul să trăim ca și cum am ști că Hristos vine mâine, dar în același timp să ne facem planuri de viitor, ca și cum viața noastră aici ar continua cu încă o mie de ani. Cu această perspectivă, ar trebui să fim primii care să ne asumăm responsabilitatea pentru conservarea mediului înconjurător și a resurselor lui. Altfel, vom fi martori pasivi ai „reajustărilor“ pe care natura le va face în curând, într-o manieră crudă și vicioasă.

De fapt, „reajustarea“ a început deja: cca 1,5 miliarde de oameni trăiesc în sărăcie absolută și peste 700 milioane suferă de foame sau de malnutriție severă. Dintre aceștia, 13 milioane mor anual din cauza urmărilor malnutriției.

Articolul conține date din:

1. „Vegetarianism: An Ecological Perspective“, Glen Blix, Dr. PH, CNS în „Nutrition 2000“ - Editor Winston I. Graig, Ph.D.
2. „Committing Planetary Suicide?“, Howard Lyman, în „Lifeline“, Vol. 10, No. 5&6, 1996.

Câți oameni poate hrăni pământul?

Depinde de tipul de alimentație. Dacă aceasta se bazează pe carne, ouă și lapte, 1,8 ha de teren fertil hrănesc un singur om. Însă cu o alimentație bazată pe cereale și leguminoase, aceeași suprafață de pământ poate hrăni 25 de oameni. Să mai notăm o cifră: dacă toți locuitorii pământului ar avea o dietă bazată pe produse de origine animală, nu s-ar putea oferi hrană decât pentru mai puțin de jumătate din populația actuală a globului.

Din cele de mai sus se desprind câteva concluzii tulburătoare. Potrivit Bibliei, eu trebuie să-mi iubesc aproapele ca pe mine însumi. Isus a arătat că aproapele meu este cel în nevoie (Luca 10,29-37). Printre altele, aceasta înseamnă că, în privința alimentației, eu am o datorie dublă față de aproapele meu: pe de o parte, să-i arăt avantajele vegetarianismului pentru sănătatea sa, iar pe de altă parte, să-mi limitez apetitul și să aleg alimentele pe care le consum într-un mod care nu-l va lipsi pe el de hrana necesară. Apoi, aproapele meu poate fi și cineva dintr-o posibilă generație viitoare...

Mai mult, însă: responsabilitatea mea nu se limitează la aproapele meu, ci se extinde asupra tuturor formelor de viață de pe pământ și chiar asupra naturii neînsuflețite. Este interesantă remarca lui Richard Schwartz, care arată că porunca dată lui Adam, de a stăpâni și supune pământul (Gen. 1,28), este urmată imediat de interdicția (implicită) de a consuma produse animale (Gen. 1,29).

Iar din Genesa 2,15 reiese și mai clar responsabilitatea noastră față de pământul pe care trăim. Altfel spus, noi nu avem dreptul să ne hrănim într-un mod care suprasolicite natura. Conservarea florei și faunei, precum și a aerului, apei și solului planetei face parte din datoria fiecăruia dintre noi, alături de prevenirea sau măcar ușurarea suferinței animalelor. Cum ne achităm de această datorie?

Distrușterea florei

Explozia demografică a dus la o creștere bruscă a cererii de produse alimentare de origine animală. Niciodată în istoria cunoscută n-au trăit pe pământ mai mulți oameni, dar și mai multe ovine, bovine, porcine și păsări. Aceste animale au nevoie de suprafețe de teren tot mai mari pentru pășunat. Începând cu anii șazeici ai secolului nostru, ritmul de distrugere a pădurilor tropicale a crescut alarmant. În prezent, sunt despădurite anual 13 milioane de hectare de teren. În interval de cinci ani, este despădurită o suprafață de teren egală cu cea a Franței. Dacă distrugerea acestor păduri va continua în ritmul actual, până în anul 2000 vor fi pierdute peste 15% din speciile de plante ale Terrei (dintre care 85% sunt practic necunoscute), iar generația tânără de astăzi va trăi momentul în care pădurile tropicale braziliene vor dispărea cu desăvârșire. Ceea ce este mai grav este faptul că pășunile astfel obținute se transformă în deșert în cca cinci ani, întrucât solul respectiv este de calitate slabă.

Din nefericire, pădurile tropicale nu sunt singurele amenințate de dispariție. Pe tot cuprinsul globului, în fiecare zi se despăduresc suprafețe întinse, pentru a se fabrica tot felul de produse, dintre care unele sunt de-a dreptul extravagante (de exemplu, chibrituri pentru fumători).

Are vreo importanță dispariția unor specii de plante necunoscute? Se estimează că pe întregul pământ există cca 250.000 de specii de plante, dintre care două treimi provin de la tropice. Dintre acestea, doar 1% au fost studiate din punct de vedere al valorii medicinale; însă acest 1% este sursa a peste 25% dintre medicamentele cunoscute în prezent. Este limpede că pierderea ireversibilă a o sută de specii de plante în fiecare zi înseamnă o reducere importantă a posibilității largirii arsenalului terapeutic actual, ca să nu mai vorbim de consecințele prea puțin cunoscute pe care acest dezechilibru ecologic major le va avea.

Un alt pericol la adresa florei este reprezentat de cultivarea excesivă și selectivă a anumitor specii. În timp, aceasta duce la o reducere importantă a rezervorului de variabilitate genetică în cadrul speciilor respective, ceea ce este o veritabilă bombă cu ceas, care așteaptă să explodeze. Bolile și dăunătorii exploatează orice slăbiciune genetică. Agricultură modernă nu a ținut seamă însă de acest pericol - din cele câteva mii de specii de cereale, de exemplu, astăzi se cultivă mai puțin de o sută.

Degradarea solului

Specialiștii ai ONU estimează că 30% din suprafața uscată a planetei se află în plin proces de transformare în deșert. Aceasta înseamnă că solul acestor regiuni este degradat în așa măsură, încât nu mai poate asigura creșterea vegetației. Cca 15 milioane km² de teren și-au redus productivitatea la jumătate.

Cauzele? Tăierea și incendierea pădurilor, pășunatul excesiv și irigarea necorespunzătoare. Dar izvorul tuturor acestor patru probleme este creșterea animalelor. În ultimii două sute de ani, pădurile tropicale au fost distruse sistematic pentru a se câștiga teren pentru pășunat și crescut animale. Ierbivorele mari acționează ca niște adevărate compactoare, exercitând o presiune de 2 kg/cm² asupra solului, ceea ce duce la dispariția spațiilor pline cu aer dintre particulele de sol. Acesta pierde capacitatea de a reține apa și, în plus, este tulburat habitatul microorganismelor esențiale pentru sănătatea solului. Nu întâmplător bovinele au fost supranumite „lăcustele cu copite”.

Degradarea solului îi forțează pe crescătorii de animale să despădurescă suprafețe noi și ciclul reîncepe. Irigarea reprezintă doar o soluție temporară, întrucât aproape întotdeauna duce la salinizarea solului: prin evaporarea apei, sărurile dizolvate în ea se depun în sol. O dată salinizat, solul trebuie abandonat pentru că devine total neproductiv.

Se estimează că anual se distruge 25 miliarde de tone de sol fer-

til și că fiecare kilogram de carne de vită „costă” 35 kg sol fertil erodat. În ultimii patruzeci de ani, China a pierdut o suprafață de teren fertil mai mare decât toate fermele din Germania, Franța, Olanda și Danemarca la un loc, în condițiile în care populația ei a continuat să crească.

Poluarea atmosferei

Poate exista vreo legătură între consumul de produse animale și poluarea atmosferei? Da, chiar mai multe!

Iată câteva explicații.

În primul rând, este ușor de înțeles că distrugerea „plămânilor” planetei (pădurile) duce la creșterea concentrației bi-oxidului de carbon (CO₂) în aerul atmosferic. Despădurirea „eliberază” anual în atmosferă o cantitate de CO₂ egală cu jumătate din cea produsă prin arderea combustibililor fosili. Aceasta este o parte a costului. Beneficiul? Extrem de redus. Pentru a se obține o bucată de carne de vită de cca 100 g (pentru un hamburger) sunt necesari 5-8 m² de teren. Bovinele au o eficiență de conversie a proteinelor din hrană de numai 6%. Aceasta înseamnă că, pentru a produce 1 kg de proteină animală, ele au nevoie de peste 16 kg de proteină vegetală.

Alături de CO₂, creșterea concentrației de metan din aerul atmosferic devine o problemă tot mai actuală. O moleculă de metan poate reține de 25 de ori mai multă căldură decât o moleculă de CO₂, contribuind astfel semnificativ la accentuarea efectului de seră. De fapt, CO₂ și metanul sunt cele două gaze răspunzătoare de apariția acestui efect. Prin acumularea lor în atmosferă, ele împiedică tot mai mult pierderea căldurii de la suprafața pământului, fără să influențeze semnificativ pasajul radiației solare spre pământ. Efectul net este încălzirea progresivă a pământului.

Ce legătură au animalele cu creșterea concentrației metanului atmosferic? Alături de orezării, vitele reprezintă o sursă majoră de metan. Bacteriile din intestinul ierbivorelor produc zilnic mari can-

tități de metan. O singură vacă poate elimina zilnic în atmosferă (prin erucții) între 250 și 450 l de metan. Cele 1,3 miliarde de vite din lume produc anual cca 60 milioane tone de metan, ceea ce reprezintă 12% din cantitatea totală eliberată în atmosferă.

„În clipa în care egoismul uciderii animalelor pentru satisfacerea gustului pervertit mi-a fost înfățișat de o femeie catolică, îngenuncheată la picioarele mele, m-am simțit rușinată și îndurerată.”

Chiar și modul de preparare a produselor animale are efecte nedorite asupra atmosferei. Un studiu a arătat că 4% dintre problemele de vizibilitate din Los Angeles sunt produse de frigerea cărnii pe grătar.

Apa

Se vorbește mult despre perspectiva agravării crizei energetice, însă criza apei este deja o realitate pe plan mondial. Resursele de apă de bună calitate ale planetei sunt tot mai mici. Apa trebuie prețuită și protejată.

În această lumină, folosirea alimentelor de origine animală (în special a cărnii) constituie o adevărată risipă. Iată două exemple:

- pentru a produce 1 kg de carotofi sunt necesari 240 l de apă, în vreme ce pentru a obține 1 kg de carne de vită este nevoie de nu mai puțin de 52.000 l de apă.

- pentru a se obține doar 5 kg de carne este nevoie de o cantitate de apă suficientă pentru a acoperi necesarul unei familii pe un an întreg!

Pe lângă aceasta, creșterea animalelor duce la poluarea apelor. Părți importante din cele peste 2 miliarde de tone de deșeuri animale produse anual în lume ajung

în pânda de apă freatică sau sunt deversate direct în apele de suprafață. Studiile au arătat că, pe plan mondial, poluarea apelor ca urmare a creșterii animalelor este aproape de două ori mai mare decât cea produsă de toate sursele industriale la un loc.

Suferința animalelor

De-a lungul timpului, oameni din toate culturile au ales să nu mai consume carne, impresionați fiind de suferința pe care acest mod de alimentație o provoacă animalelor. Unul dintre aceștia a fost și Pitagora - cel dintâi, se pare, care a articulat o filosofie a drepturilor animalelor.

Chiar și în cazul Ellenei White, acesta a fost argumentul care a făcut-o să renunțe definitiv la carne. Deși începuse să promoveze vegetarianismul încă din 1863, pe masa dânssei se mai putea găsi carne din când în când, până în anul 1894. Scriind din Australia unor prieteni din SUA, dânsa povestea: „În clipa în care egoismul uciderii animalelor pentru satisfacerea gustului pervertit mi-a fost înfățișat de o femeie catolică, îngenuncheată la picioarele mele, m-am simțit rușinată și îndurerată. Am văzut lucrurile într-o nouă lumină și am spus: 'Nu voi mai fi clienta măcelarilor. Nu voi mai pune pe masa mea carnea animalelor moarte'” (*Scrisoarea 73a* din 1896, citată de F.D. Nichol, în *Ellen White and Her Critics*).

Acesta este un domeniu pe care adventiștii, în general, l-au ocolit. Să nu uităm însă că animalele se aseamănă cu noi în câteva privințe importante: simt durerea, atașamentul, comunică și trăiesc teama.

Nu putem ocoli acest aspect cu atât mai mult, cu cât, în vremurile noastre, animalele nu suferă doar în momentul în care li se ia viața. Nevoia de carne a condus la crearea de ferme speciale pentru animale și păsări, în care condițiile de trai sunt mai aspre decât într-o închisoare. Păsările din fermele avicole sunt crescute în niște colivii în care nu au loc nici să-și întindă aripile.

(continuare în pag. 18)

Scrisoare din Diaspora

Un asemenea titlu mi s-ar fi părut posibil, cu un an în urmă, deasupra oricărei semnături, mai puțin a mea. Acum sunt ceva mai „pregătit” să accept chiar imposibilul și să-I recunosc lui Dumnezeu și acest atribut de „Domn al imposibilului”. Sper ca titlul acestei scrisori să nu deruteze (încă) pe nimeni; apartenența mea la Diaspora, chiar dacă este foarte plăcută și folositoare, este totuși temporară.

Am citit zilele acestea cu interes, aș putea spune cu pasiune, o scrisoare adresată Diasporei. Am deslușit mai întâi planuri de acțiune evanghelică, pe care le doresc binecuvântate și pline de succes. În al doilea rând, am auzit (tot deslușit) rugămintea macedoneană (Fapte 16,9). Aș spune că e mai mult decât rugămintea sau strigăt, e o ocazie unică, fără precedent și, mă tem, o spun cu strângere de inimă, fără șansa de a mai fi întâlnită a doua oară în viață.

Asemenea votului de nazireat care le oferea israeliților (laicilor) accesul la experiența unei consacrări în slujba Domnului, asemănătoare consacrării preoțești, răspunsul la această chemare-ocazie este legat de renunțări și jertfă.

Comunitatea noastră (Melrose Park, Chicago), deși nu prea mare (65 de membri) și împovărată de cheltuielile de existență și studiu la Andrews University pentru familia noastră (până acum peste 20.000 dolari), și-a propus ca, spre sfârșitul campaniei de evanghelizare anunțate, să participe cu fonduri pentru achiziționarea unui teren

Fr. Petre Danci urmează cursurile Universității Andrews, în virtutea unui acord între Uniunea Română și Comunitatea română Melrose Park (Chicago) împreună cu Conferința Illinois, care asigură fondurile necesare. Pe durata studiilor, fr. Danci păstorește comunitatea Melrose Park.

Petre Danci

sau a unei case pentru o comunitate nou înființată. Dar până atunci, acceptați, vă rog, gândurile de mai jos, adresate tuturor celor ce vor „ieși” asemenea Semănătorului din Matei 13,3.

Chemarea și trimiterea ne confruntă cu o realitate contradictorie, paradoxală. Biserica este alcătuită din cei ce răspund chemării, ies din lume, se despart de ea. În același timp, bisericii i-a fost încredințată misiunea de a vesti Evanghelia lumii; prin urmare, i se cere să se întoarcă la ea. Avraam este chemat să iasă din Ur pentru a fi trimis într-un Canaan în care nelegiuirea ridicase cetăți precum Sodoma și Gomora. Domnul Hristos chema oameni pe care îi provoca la despărțire categorică de lume și tot El este Acela care îi trimite „ca pe niște oi în mijlocul lupilor” (Mat. 10,16), așa cum a fost trimis El Însuși de către Tatăl în lume (Ioan 17,18). Viața bisericii este marcată de această tensiune continuă dintre despărțire și trimitere la propovăduire.

Am selectat din Noul Testament două situații care conțin acest paradox și cred că ele ne pot ajuta să tragem concluzii folositoare.

Mai întâi, „pescuirea” din Luca 5,1-11 al cărei rezultat „minunat” intenționează să-l obțină fiecare dintre noi. Versetul 3 ne spune că, după ce S-a urcat în corabia lui Simon, Domnul Hristos „l-a rugat s-o depărteze puțin de țarm... și învăța pe noroade din corabie”.

Propovăduirea care își propune să lumineze mai întâi, și apoi să cheme, este guvernată la Domnul Hristos de un principiu pe care l-aș numi al **accesibilității**. Corabia este aproape de țarm, ține cont de realitățile de la țarm și,

prin urmare, vestește o Evangheliie vie, practică, semnificativă, relevantă, pentru cei ce trăiesc în mijlocul acestor realități.

După propovăduire, „când a încetat să vorbească, a zis: ‘Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire’”. Deși în *experiența propovăduirii* biserica trebuie să se afle foarte aproape de țarm, în *experiența vieții* ea trebuie să fie regina apelor adânci, promoatoarea standardelor înalte, păstrătoarea unei linii de demarcație inconfundabile. Remarcați, desigur, faptul că Domnul Hristos nu recomanda pescuitul în preajma țarmului, vizat doar de aceia care au ustensile scumpe și vor să le expună privirii sau se relaxează, „omorându-și” timpul liber.

Pescuitul adevărat nu este rezultatul modului în care vorbește biserica, ci al felului în care trăiește ea. Deoarece vrem să desprindem principiul despărțirii din cea de-a doua situație (Matei 10,16), reținem aici că despărțirea rezultă din consacrare, din supunerea deplină chiar și atunci când nu există argument pe măsura înțelegerii judecății omenești (Luca 5,5); iar această consacrare nu este dirijată de păreri omenești, ci de „Cuvântul Tău”. Ni se cere, prin urmare, să fim nu doar propovăduitori ai Cuvântului, ci și trăitori ai lui.

Trimiterea din Matei 10,16 ne confruntă cu un paradox și mai puternic. „Păstorul cel bun” își trimite oile în mijlocul lupilor. Această trimitere și modul în care este ilustrată ea acordă o semnificație practică Evangheliiei despărțirii. Oaia și lupul reprezintă două realități antagonice inconfundabile, dar ele ne ilustrează **principiul despărțirii**, care este **atractiv**.

È un principiu care vorbește împotriva acelor despărțiri realizate prin bariere sau ziduri. Ici este vorba de o despărțire categorică, operată de diferența de esență, de natură, dar este o despărțire în care nu este loc pentru indiferență, exclusivism sau agresivitate. Oaia nu va fi niciodată agresivă. Chiar dacă va fi agresată, nu va apela la forță nici măcar în autoapărare. În prezența ei, lupul nu se va simți nici acuzat, nici complexat, ci doar atras în mod irezistibil.

Așa cum spuneam, despărțirea este evidentă, înconfundabilă, dar nu este determinată

Cu ocazia trimerii celor doisprezece apostoli, Domnul Hristos folosește doar patru cuvinte pentru a sintetiza mesajul lor.

de o altă doctrină, ci de o altă viață. Iar această viață este motivată și guvernată de același principiu care L-a determinat pe Tatăl să-Și trimită Fiul în lume: e dragostea. Aceasta este o despărțire care niciodată nu face prozeliți, ci doar ucenici sau urmași ai Celui ce este Iubire.

Într-o scrisoare, Ellen White relatează despre discuția avută cu Albert Vuilleumier care „dorea să știe cum trebuie prezentat adevărul la intrarea în câmpuri noi”.

„I-am spus că planul cel mai bun și mai de dorit este să stăruim asupra subiectelor care vor trezi conștiința.” După care sora White prezintă concret patru sfaturi:

a. „trebuie făcute eforturi speciale pentru a veni mai aproape de inimile oamenilor”,

b. „evitați criticarea altor biserici”,

c. „formulați și prezentați adevărul așa cum este el în Isus”,
d. „stăruți mult asupra nevoii de evlavie practică”.

Îmi amintesc de ocaziile de evanghelizare la care am participat alături de dv.; îmi amintesc de grija mea sau sfaturile acelora care îmi atrăgeau atenția asupra nevoii de a sublinia deosebirea dintre „noi” și „ei”, o deosebire a crezului sau a dogmei (în timp ce „ei” ne acuzau de lipsa unei deosebiri reale). Se pare că doar a mânca deosebit și a avea „o zi de odihnă deosebită” nu atrage pe nimeni. E nevoie nu doar să stăm în staulul oilor sau să ne hrănim cu mâncarea lor (și caprele trăiesc la fel), e nevoie să ne deosebim prin faptul că Îl urmăm pe Păstor, că Îi cunoaștem și-I ascultăm glasul. Trebuie să ne deosebim prin viața schimbată de prezența Lui, astfel încât, cu foamea lupului, oamenii să ne apuce de poala hainei [neprihănirea Lui] și să ne zică: „Vrem să mergem cu voi, căci am auzit [și am văzut] că Dumnezeu este cu voi!” (Zaharia 8,23).

Să nu uităm că eșecul propovăduirii lui Lot în Sodoma s-a datorat faptului că a promovat o despărțire de tip „judecător” (Gen. 19,9). El „s-a chinuit” în timp ce iubea lumea mai mult decât pe cei ce trăiau în lume.

Interesant este că, în Matei 10, cu ocazia trimerii celor doisprezece apostoli, după ce ni se spune că „le-a dat în învățăturile următoare” (v. 5), Domnul Hristos folosește doar **patru cuvinte** („Împărăția cerurilor este aproape”) pentru a sintetiza mesajul, solia lor, în timp ce are nevoie de peste **șapte sute** pentru a caracteriza viața lor.

Asigurându-vă că ne rugăm pentru voi și pentru succesul vostru, încheiem scrisoarea noastră din Diaspora cu îndemnul lui Pavel din Evrei 13,1: „Stăruți în dragostea frățească” și vă rog să citiți cât se poate de des versetele 12-21 din același capitol. „Vă rog, fraților, să primiți bine acest cuvânt de sfătuire, căci v-am scris pe scurt” (Evrei 13,22).

SECOLUL XXI / urmare din pag. 16
Puii crescui pentru carne nu au parte de condiții mai bune. Prin manipulări genetice și prin hrănire excesivă, aceștia cresc în doar șapte săptămâni până la o greutate de 1,5 kg. Însă mulți nu pot nici măcar să meargă sau doar să stea în picioare.

Probabil că vitelor le sunt rezervate cele mai crude condiții. Vițeii de carne sunt crescuți în grajduri mici, în care nu au loc nici să se întoarcă. Aceasta le menține carnea fragedă, pentru că mușchii le rămân nedezevoltați. În plus, dieta lor este concepută în așa fel, încât devin anemici. În felul acesta, carnea are un aspect mai comercial. Nici vacile de lapte nu o duc mai bine.

Nu este de mirare că animalele care trăiesc în aceste condiții artificiale se plictisesc, sunt stresate și devin agresive. Pentru a micșora riscul rănirii ca urmare a creșterii agresivității - lucru care ar aduce prejudicii comerciale - crescătorii obișnuiesc să ardă o parte a ciocului atât de sensibil al puilor, să rupă coarcele și să castraze vitele - toate acestea fără nici un fel de anestezie. Nu mai vorbim de condițiile chinuitoare de transport cărora aceste animale trebuie să le facă față.

Motivul pentru care cineva alege o dietă vegetariană pot fi diverse. În general, noi, adventiștii, alegem acest mod de alimentație din considerente religioase și de sănătate personală.

Ne gândim mai rar și mai puțin la responsabilitatea pe care o avem față de mediul în care trăim. Sfârșitul de mileniu este însă un timp în care vegetarianismul devine tot mai mult o necesitate.

Dr. Michael Klaper afirma recent: „Durata de timp disponibilă pentru adoptarea schimbărilor ce pot salva rasa umană de autodistrugere ar trebui socotită în luni, nu în ani. S-ar putea să avem la dispoziție mai puțin de 120 de luni, după care orice măsură va fi tardivă”. Alți autori sunt de părere că timpul pe care-l avem este mult mai scurt. Nouă ne rămâne să alegem fie să devenim conducători în aceste schimbări, fie să riscăm ca ele să ne fie impuse.

DECLARAȚIA COMITETULUI UNIUNII BISERICII CREȘTINE ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA PRIVITOARE LA SERVICIUL MILITAR

Ca parte a bisericii mondiale a adventiștilor de ziua a șaptea, Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România mărturisește aceeași credință și se conduce după aceleași principii morale și de organizare ca și biserica mondială. Ea consideră Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu și, deci, autoritatea supremă în materie de credință și de purtare.

Conform Bibliei, biserica recunoaște că autoritățile civile sunt rânduite de către Dumnezeu ca să asigure ordinea socială, să protejeze viața și bunurile cetățenilor, să garanteze respectarea drepturilor și libertăților acestora. În consecință, așa cum ne învață Sfintele Scripturi în Epistola către Romani 13,1-7, creștinii adventiști de ziua a șaptea declară și manifestă loialitate față de țară, respectă legile ei și susțin autoritatea de stat în exercitarea atribuțiilor ei legitime. În același timp, ei mărturisesc că autoritatea și legile lui Dumnezeu au prioritate față de autoritatea și legile omenești.

Biserica adventistă recunoaște că toate cele zece porunci ale Decalogului (Exodul 20,1-17) au o valoare permanentă și sunt obligatorii pentru oricine, în orice timp și împrejurări. În consecință, conform poruncii a șasea a Decalogului: „Să nu ucizi”, adventiștii au oroare față de război și de vărsare de sânge și se situează pe poziția de a nu fi constrânși să îndeplinească serviciul militar combatant. În schimb, ei sunt gata să îndeplinească serviciul militar ca necombatant, cu condiția ca să li se permită să-și respecte ziua de odihnă săptămânală, sâmbăta, conform poruncii a patra din Decalog.

În lumina celor de mai sus, conform tradiției ei istorice, biserica se preocupă de îndrumarea tinerilor adventiști, pentru a se califica în domenii care să le permită să efectueze cu succes servicii umanitare, în cadrul serviciului militar necombatant, și să-și poată respecta ziua de odihnă săptămânală, conform Bibliei.

Poziția de necombatantă a adventiștilor de ziua a șaptea a fost recunoscută, rând pe rând, de către multe guverne din lume, la scurt timp după constituirea bisericii. Această atitudine a rămas aceeași până astăzi. Acolo unde această poziție nu a fost recunoscută, s-au produs abuzuri. Pentru a preveni pe viitor eventuale acte de persecuție și pentru a evita confuziile posibile printre membrii bisericii, afirmăm în mod oficial poziția de necombatantă a conducerii bisericii noastre.

În timp ce poziția generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este în favoarea necombatantei, ținând seama de complexitatea situațiilor care pot să apară și de imposibilitatea de a stabili în mod dogmatic ce trebuie să se facă în fiecare împrejurare, noi recunoaștem libertatea membrilor bisericii de a-și îndeplini îndatoririle cetățenești, după cea mai bună înțelegere pe care o au.

Comunicat. La data de 9 mai 1996, la sediul uniunii, a avut loc o întâlnire între frații: Adrian Bocăneanu, președintele uniunii, și Aron Moldovan, secretarul acesteia, pe de o parte, și frații: Ioan Tomoiagă, președintele Uniunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, Traian Crăcea și Marin Barbu, vicepreședintele și, respectiv, secretarul acesteia.

După ce s-au făcut prezentările, participanții s-au informat reciproc cu privire la modul de organizare și funcționare al organizațiilor respective.

S-a convenit să se organizeze întruniri la care să participe câte o comisie reprezentativă din ambele părți, începând cu a doua parte a lunii septembrie a.c. Cu aceste ocazii, s-a hotărât să se discute problemele stabilite în comun.

Încurajăm frățietatea să ne susțină prin rugăciuni, pentru ca aceste întâlniri să contribuie la proslăvirea lui Dumnezeu.

Cursuri de Sănătate Publică la București.

Au fost reluate tratativele cu Universitatea Loma Linda pentru organizarea în țara noastră, în sistemul cursurilor de vară, a unui curs care să se finalizeze prin acordarea titlului de Master în Public Health. Cursul se adresează în primul rând medicilor. Cu condiția efectuării unor cursuri pregătitoare, se pot înscrie pastori, profesori, etc. Este necesar cunoașterea limbii engleze.

În mod obișnuit, acest curs durează patru ani, cu sesiuni de patru-șase săptămâni în fiecare vară. Universitatea Loma Linda face eforturi pentru asigurarea resurselor financiare, așa încât costul întregului program să nu depășească 500 de dolari.

Persoanele interesate sunt rugate să se anunțe în scris la Departamentul de Sănătate al Uniunii, dr. Gily Ionescu.

În Cambodgia se deschide prima școală adventistă. Cu mai mult de cinci sute de studenți adventiști în Cambodgia și în condițiile în care în cele mai multe școli din Cambodgia este obligatorie participarea la cursuri sâmbăta, prin deschiderea primei școli adventiste, conducătorii adventiști locali satisfac o nevoie tot mai mult simțită, informează Rețeaua adventistă de știri a Conferinței Generale.

Noua școală este situată la Phnom Penh și are trezeci și șapte de elevi înscriși. Ea oferă programă pentru grădiniță și clasele întâi și a doua. Oficialități guvernamentale din ministerele educației și religiei au participat la ceremonia de deschidere, pe 23 noiembrie (1995).

Cel mai mare efort îl necesită instruirea potențialilor profesori pentru alte școli pe care liderii speră să le înființeze în Cambodgia. În prezent, toți profesorii trebuie să fie instruiți în alte țări.

(Adventist Review, 29 februarie 1996)

O membră din Florida își prezintă experiența ei cu SIDA.

Mii de oameni au ascultat când Angelia Diya, o membră în vârstă de 12 ani a bisericii adventiste Jupiter, din Florida, s-a decis să vorbească în public despre lupta ei cu SIDA, spune Cindy Kurtzhals, director pentru comunicații al conferinței Florida.

Anul trecut, ea a împărtășit din experiența ei pe canalul de televiziune CBS și în revista *Women's World*. De asemenea, ea a mers împreună cu echipa de Baseball Giants, din San Francisco, la un eveniment consacrat străngerii de fonduri, unde a vorbit la mai mult de 33.000 de oameni. Născută cu HIV, medicii au descoperit că Angelia are SIDA când avea ea doi ani

și jumătate. Angelia spune că i-a fost cel mai greu atunci când a făcut acest anunț la televiziunea cu circuit închis, din școala unde învăța ea, spune Kurtzhals.

(Adventist Review, 28 martie 1996)

Biserica persoanelor surde din Belarus își dublează numărul de membri. O biserică adventistă nou organizată, care slujește persoane lipsite de auz, în Vitipsk, Belarus, în fosta Uniune Sovietică, și-a dublat numărul de membri, de la unsprezece la douăzeci și trei într-un an.

(Adventist Review, 28 martie 1996)

Un vis devine realitate în Guadelupa. Când a devenit adventistă în 1991, în Guadelupa, Maria visa ca într-o zi să sponsorizeze o serie de întâlniri de evangelizare în orașul în care locuia, în Guadelupa.

Acum două luni visul ei a devenit realitate și două sute douăzeci de oameni au devenit adventiști.

Pentru a face rost de bani ca să ajute la susținerea financiară a seriei, Maria a trebuit să vândă o parte din proprietatea ei. Iar singura condiție pentru darul său a fost ca același evangelist - Leslie MacMillan, directorul de comunicații al Diviziunii inter-americane - să conducă seria, spune Daniel Carbin, președintele conferinței Guadelupa.

Adventiștii din fosta Uniune Sovietică se pregătesc pentru studiile biblice. Liderii adventiști din Diviziunea Euro-Asia doresc să instruiască pe 80% dintre membrii lor să predea studii biblice. Ei speră că această instruire va încuraja cel puțin 30% dintre ei să predea studiile biblice, spune Ted N. C. Wilson, președintele diviziunii. Aceasta va însemna o creștere

de la 18% a celor care au predat studii biblice în 1995.

Wilson spune că predarea studiilor biblice de către membri „este o adevărată minune, când ne gândim la prejudecata culturală a oamenilor din țările predominant ortodoxe. Ortodoxia sugerează foarte puternic faptul că pastorul este singurul om calificat să-i pregătească pe oameni pentru botez”.

Pentru a ajuta studiile biblice, o organizație americană a donat 300.000 de seturi de studii biblice în limba rusă. Dacă s-ar tipări în fosta Uniune Sovietică, fratele Wilson spune că valoarea seturilor ar fi de 200.000 de dolari.

(Adventist Review, aprilie 1996)

Cum înaintează Misiunea globală în Diviziunea inter-americană. Dr. Pinocho este un medic din Uniunea mexicană de nord. El deține și conduce un spital cu treizeci de paturi. La o sesiune a conferinței, când n-a existat nici un buget pentru numirea unui director pentru sănătate în cadrul conferinței, dr. Pinocho și-a oferit benevol serviciile. Astfel, în cursul săptămânii, își îngrijește pacienții. Iar la sfârșit de săptămână călătorește în conferință, îndrumând bisericile în principiile sănătății și conducând lucrarea sanitară.

Alicia Esteres este inginer chimist. Ea a condus Departamentul economic împreună cu o echipă de ingineri la Compania columbiană a petrolului. Ea s-a hotărât să dea măturie despre credința sa la locul ei de muncă. Până acum alți cinci ingineri au primit solia adventistă, iar astăzi se închină împreună cu ea și cu soțul ei în biserică lor locală.

Thomas Carlisle este guvernatorul din Antigua și diacon la Școala de Sabat în

biserica lui locală. Trebuia să primească titlul de cavaler de la Regina Elisabeta II, însă era o mică problemă. Ceremonia urma să aibă loc într-o vineri seara. Carlisle a înștiințat-o pe regină că, deoarece vineri seara îi aparține Domnului, el nu poate participa la ceremonie.

Nu a participat. Ceremonia a fost schimbată, iar astăzi el este Sir Carlisle. Mărturia lui este atât de importantă, încât, ori de câte ori el are audiență la regină, toți știu că Sir Carlisle este adventist de ziua a șaptea. În felul acesta solia adventistă a ajuns la regina Angliei prin fratele nostru din Inter-America.

Jose Lucardo este magistrat în Venezuela, un judecător care a dorit să ia parte la Misiunea globală a bisericii. El s-a angajat să susțină financiar un grup de laici, care să lucreze într-o zonă în care nu sunt adventiști, să înființeze o comunitate și să ajute astfel la stabilirea unei prezențe adventiste.

Fitz Henry, evangelistul nostru laic din Jamaica, a câștigat mii de oameni pentru Evanghelia în toată lumea. Însă Fitz Henry este numai unul dintre mulții voluntari din Jamaica, ce își oferă timpul pentru lucrarea Domnului.

Dr. Corona, din nordul Mexicului, a condus o echipă de laici în Viasordas, unde nu se făcuse nici o lucrare adventistă. Astăzi, acolo este o comunitate, este construită biserică, este tot. Ei lucrează în prezent pentru stabilirea lucrării în alte șapte regiuni în care nu se intrase.

Un tânăr voluntar Maranatha din Republica Dominicană ne-a ajutat să asigurăm clădiri pentru biserici pentru mii de oameni care se alătură bisericii noastre. Când acest frate a văzut recunoștința oamenilor, i s-au umplut ochii de lacrimi și a spus: „Niciodată nu am știut că misiunea noastră are o asemenea influență”.

Elsio Senior este constructor care înființează comunități. El construiește biserici cu banii lui și apoi se mută mai departe, ca să înceapă alta.

Aceștia sunt oamenii din Inter-America. Domnul binecuvântează slujirea credincioasă a poporului Său. (Israel Leito, președintele Diviziunii inter-americane, Adventist Review, 18 ian. 1996).

Un pastor adventist este scutit de serviciul militar în Grecia.

Biserica adventistă din Grecia a câștigat recent un proces la Curtea Supremă împotriva refuzului ministrului apărării de a-l scuti pe Jannis Giantzaklidis, un pastor adventist de ziua a șaptea, de serviciul militar.

Acesta este al treilea proces pe care Ministerul Apărării l-a pierdut în cinci ani contra bisericii adventiste. Conform celor spuse de Herman Smit, președintele bisericii adventiste de ziua a șaptea din Grecia, o declarație a Sfântului Sinod al bisericii ortodoxe din Grecia, adresată Ministerului Apărării, nu a fost susținută de către Curtea Supremă. Cu toate acestea, Sfântul Sinod al bisericii ortodoxe din Grecia continuă să facă presiuni ca Ministerul Apărării să nu aplice legea în favoarea pastorilor adventiști.

(EUD News Items, 26 aprilie 1996)

Drepturile minorităților religioase afirmate de către un reprezentant oficial polonez.

„Este în interesul statului polonez ca drepturile minorităților, inclusiv ale minorităților religioase, să fie apărate și afirmate”, a spus secretarul de stat polonez, Dr. Grzegorz Rydlewski, în timpul vizitei sale la Washington, pe 16 aprilie. El a afirmat importanța recent adoptatei legislații cu privire la relațiile dintre biserică și stat

pentru biserica adventistă de ziua a șaptea.

În 1995, parlamentul polonez a votat o lege prin care se recunoaște statutul legal al bisericii în acea țară. La sfârșitul anilor '80, Dr. Rydlewski a participat la elaborarea legislației de principiu a relațiilor dintre stat și biserică în Polonia, care a stat la baza acordurilor bilaterale dintre stat și corpurile religioase individuale.

Rydlewski, în prezent secretarul Consiliului de Miniștri al Poloniei, cu ocazia unei vizite la Organizația Națiunilor Unite, la New York, s-a întâlnit cu oficialități de la sediul mondial al Bisericii adventiste de ziua a șaptea, Dr. B. B. Beach, director pentru relațiile dintre biserici, și Ray Dabrowski, director pentru comunicații. El a fost însoțit de Zbigniew Bylica, consilier al Consiliului de Miniștri. Dr. Beach a exprimat aprecierea conducerii mondiale a Bisericii adventiste de ziua a șaptea față de adoptarea de către guvernul polonez a unei legislații cuprinzătoare și avansate, care garantează libertatea religioasă pentru adventiștii de ziua a șaptea, care sunt o biserică creștină minoritară în Polonia, țară predominant catolică.

(EUD News Items, 26 aprilie 1996)

Tragedia lovește pe un luptător al crucii. În după-amiaza zilei de 7 februarie 1996, pe o stradă aglomerată din Guangzhou, China, Dr. Wilbur Nelson a murit după ce a fost lovit de un autovehicul.

Dr. Nelson a luerat vreme de 46 de ani ca medic, educator în domeniul sănătății, pastor și evangelist. Împreună cu soția sa, Dorothy Nelson, iar mai apoi cu fiții și fiica lor, el a organizat așa-numitele Health Expo în lumea întreagă. În cadrul campaniei conduse de Quiet

Hour în București, în 1992, Wilbur s-a aflat pentru o zi la București.

El a iubit China în mod deosebit. Vorbea curent limba mandarină și avea o cunoaștere profundă a gândirii și vieții chineze, ceea ce îi permitea să abordeze atât persoane din conducerea țării, cât și oameni de pe stradă.

Lucrarea misionară era un fapt zilnic de viață. Să vorbescă altora despre iubirea lui pentru Hristos era hrana lui zilnică. De multe ori putea fi auzit spunând: „Trebuie să găsec sufletul meu pentru Hristos înainte de micul dejun” sau „Astăzi am găsit pe cine să duc la Hristos”. Familia Nelson va continua să înă sus torța slujirii în China prin programul Health Expo.

(Quiet Hour Echoes, aprilie 1996)

Tabără de vară. Tabăra de vară a evangheliștilor cu literatură (TAVEL) se va desfășura între 15 iulie și 15 septembrie 1996. Ce se oferă? Un peisaj încântător de munte, aer curat, liniște, tabără bine organizată, mediu sănătos, program divers, mișcare și joc în aer liber, expuneri și discuții pe teme de actualitate, turnee alpine, Sabate de neuit în natură, zile de adevărată odihnă, recreere, părtașie frățească și înviore spirituală. Cazarea va fi în corturi proprii sau ale taberei (în acest caz, vor fi corturi-dormitoare comune, separat pentru familiști, fete și băieți).

Costul va fi de 10000 lei de persoană pe zi, iar pentru copii preșcolari, 2000 lei/zi. Elevii, studenții la zi, persoanele fără venit, șomerii, pensionarii și cei handicapați fizic beneficiază de o reducere de 40%. Colportorii și angajații Editurii „Viață și sănătate” au regim special. Plata va fi făcută cel mai târziu în ziua sosirii în tabără.

Înscrieți-vă cel puțin cu douăzeci de zile înaintea datei pentru care optați, trimițând la Uniune, prin mandat postal, un avans de 10000 lei, cu mențiunea „taxa de înscriere pentru TAVEL”, și o scrisoare care să conțină următoarele date: 1. numele și prenumele; 2. vârsta; 3. adresa; 4. starea civilă; 5. numărul de zile și perioada; 6. copia xerox sau numărul chitanței de achitare a taxei de înscriere; 7. solicitați cazare sau veniți cu cort; 8. copil de vârstă preșcolară; 9. intrați în vreuna dintre categoriile de reduceri arătate mai sus? Care?

Adresa: *Uniunea de conferințe (pentru Ciprian Vernica), str. Plantelor 12, 70308 - București, OP 20, sect. 2.* Înscrierea se poate face și telefonic la conferințe, departamentul de publicații.

Slujirea bisericii prin curs de limba engleză.

Diviziunea Euro-Africa a oferit ocazia ca nouă angajați ai bisericii, șapte din România și doi din Bulgaria, să participe la un curs de patru săptămâni, la Colegiul Newbold, pentru a-și spori cunoștințele de limba engleză. În timpul șederii lor, angajații, între care au fost pastori, trei președinți de conferință, directorul departamentului Educație, directorul ADRA, secretarul și trezorerul Uniunii române, au apreciat unanim și plini de entuziasm timpul în care s-au aflat la colegiu. Nivelul bun de predare, atitudinea iubitoare, atentă, a profesorilor, atmosfera spirituală, bunăvoința oamenilor de a împărtăși din experiența lor și posibilitățile deosebite de documentare oferite de biblioteca instituției au fost doar câteva dintre lucrurile pozitive pe care le-au exprimat membrii grupului înainte de plecarea lor. Cu toții au spus că le-ar face plăcere să revină pentru a-și spori și mai mult cunoștințele de limba engleză.

Aron Moldovan

Acordul între ADRA și WFP asigură alimente pentru mii de oameni. Un acord pentru distribuirea a 31000 de tone de orez în Republica Democrată Populară Laos a fost semnat între biroul ADRA din Laos și Programul Mondial pentru Alimentație (WFP), la 15 martie 1996.

Orezul, în valoare de 950000 de dolari, va fi distribuit la aproximativ 75000 de oameni, cu toții din familiile de agricultori. Întreaga cantitate de orez a fost oferită de către guvernele din Japonia, Belgia, Australia, Canada și Olanda prin WFP.

„Orezul este un aliment de larg consum în Laos. Dacă lipsește orezul, oamenii aproape nu au ce să mănânce”, spune Todd Bruce, director ADRA Laos. „Fără ajutorul din partea ADRA, acești oameni ar trebui să înceapă să-și vândă animalele și alte bunuri restrânse, ca să facă rost de bani pentru a cumpăra orez.”

Localitățile de la țară sunt încurajate să înființeze depozite de orez, din orezul oferit, așa încât la următoarea recoltă să se adauge 15%. Această creștere va contribui la siguranța alimentară a localităților rurale în caz de inundații.

Înainte de semnarea acestui acord, ADRA Laos a participat la alte trei proiecte de distribuire a orezului la familiile de la țară. Prin aceste trei proiecte, mai mult de 8000 de tone de orez și 17,5 tone de orez de sămânță au ajuns la 39325 beneficiari. Uniunea Europeană a condus unul dintre aceste proiecte anterioare, iar directorul Thomas Petracek a spus astfel: „Mi-am dat seama de valoarea acestei distribuiri de orez când o femeie foarte în vârstă mi-a prins mâna cu amândouă mâinile ei și mi-a spus: „Vă mulțumesc foarte mult, vă mulțumesc foarte mult”.

(EUD News Items, 26 aprilie 1996)

Misionar în Filipine (2)

Lucian Cristescu

„Aici, în Filipine, soarele apune aproape invariabil la ora 18, indiferent de anotimp... Fiind lângă Ecuator, toamna și primăvara țin loc de iarnă și vară, astfel că azi, 12 aprilie, termometrul arată peste 35 de grade la umbră... Mă simt perfect doar când mă aflu sub dușul rece... încep să mă obișnuiesc și cu orezul de toate zilele... Puzderia de fructe tropicale, cărora nu le pot găsi nici un nume pe limba mea, nu mi se mai par chiar de nemăncat.”

După două săptămâni de cufundare în modul de viață filipinez, mirările dintâi s-au risipit - doar ca să facă loc mirărilor și descoperirilor de profunzime. Încet, încet, mi se deslușesc pârghiile nevăzute care propulsează biserica din Filipine într-o creștere formidabilă.

Într-o zi, stăteam în fața unui panou ce reprezenta dezvoltarea Misiunii Mindanao de sud... În trecut s-au făcut statistice sau prospectivă se găsesc pretutindeni, la toate sediile de conferințe și uniuni, și sunt foarte prețuite. Ele comunică oricui - cinstit și transparent - toate datele la zi ale lucrării, oferind membrilor bisericii repere realiste și promovând între lucrători o competiție sfântă.

... De la 5.580 de membri în 1965, când, din punct de vedere numeric, biserica din Filipine nu se detașa prea mult de biserica din România, în numai treizeci de ani (1995), Misiunea Mindanao de sud ajunge la... 71.000 de membri, o creștere de peste douăsprezece ori!

Dar care să fie secretul?

Tot vorbind cu frații, am început să-l deslușesc. Misiunea nu are decât treizeci și patru de pastori de district și câțiva lucrători biblici. Cu totul, nu sunt mai mult de cincizeci! Este incredibil, însă tocmai aici se află cheia de aur a creșterii oricărei biserici. Mai întâi, pentru că reversul pentru „pastori puțini”

(cam un pastor pentru o mie - o mie trei sute de membri) înseamnă „laici activi, mulți și bine pregătiți”. În Misiunea Mindanao de sud există peste trei mii de echipe misionare active, a câte șase-opt laici. Iar apoi pentru că, în fața a douăzeci și cinci de biserici (câte avea pastorul Abraham Quiamco în districtul Alabil, unde conduceam evanghelizarea), pastorul nu-și mai permite să facă... multe și mărunte, din toate câte puțin, ci este nevoit să se concentreze asupra esențialului: trezire spirituală, organizarea în grupe mici, instruirea celor capabili și apoi crearea de planuri misionare concrete pentru fiecare echipă de membri activi. Într-un cuvânt, pastorul se dedică rolului de conducător și manager (inspiră, instruieste, organizează și supraveghează) și mai puțin rolului de producător (să țină predici, să officieze Cina sau să evanghelizeze personal). Această implicare a bisericii locale dezvoltă capacitățile și autoritatea prezbiterilor și slujbașilor de toate categoriile. Biserica locală devine puternică, orientată misionar, cu inițiativă și cu resurse proprii de întreținere.

Să vă ilustrez cele de mai sus prin câteva cazuri, aflate la întâmplare:

• Într-o seară, pe când îmi aranjam scena, am întâlnit grupul de nouă evangheliști laici, desemnați cu lucrarea din casă în casă, în Alabil. De mult dorisem să-i cunosc! Fiecare avea o istorie entuziasmantă. Dintre ei, m-a impresionat un tată, Elișimo, împreună cu fiul său de șaptesprezece ani, Tito Pinongpong. Tatăl, un om fără școală, era un experimentat câștigător de suflete. În campania în curs lucra cu cincizeci de persoane, dintre care zece erau pregătite deja pentru botez.

„...Iar Tito vă ajută și vă fură meseria, nu-i așa?” - l-am întrebat eu.

„Nu”, mi-a zis tatăl. „Fiul meu de mult lucrează singur.”

De la nouă ani, băiatul lucrase deja cu succes ca un copil-predicator. La paisprezece ani intră în rândurile celor mari, conducând, până în prezent, douăzeci și cinci de suflete la Hristos. Iar în campania prezentă, pregătise deja trei-sprezece suflete pentru botez, mai multe decât tatăl său!

O, cât de mult aș dori și eu ca fiul meu să mă urmeze și să mă întrecă!

• Cyrus Rondael n-are decât douăzeci și doi de ani și face parte din mișcarea „O mie de misionari pentru Hristos” (o mișcare de tineret set punită din Corea, în care băieții sau fete, detașându-se cu totul de alte preocupări, se dedică pentru un an întreg lucrării misionare într-o zonă albă). Pentru vârsta lui are deja o experiență remarcabilă. Anul trecut, lucrând în insula Negros de vest, s-a confruntat cu demonii. Două săptămâni s-a rugat pentru Nida Raminéz, o femeie demonizată, până la eliberarea ei. Nida este acum o membră credincioasă. Tot în insula Negros a trăit o aventură palpitantă. Pe când conducea o serie de prelegeri evanghelistice, un bețiv, ce se considera catolic devotat, a jurat să-l omoare. L-a pândit câteva seri la rând, până când, odată, a reușit să-i pună revolverul la tâmplă și să-l ia ostatec. Nu voia să-l lichideze, pur și simplu, ca pe un asasin, ci, socotindu-se un răzbunător al dreptei credințe, voia să-i administreze mai întâi o judecată și apoi să execute condamnarea la moarte în mod ceremonial. Așa că l-a tras la marginea pădurii, l-a pus în genunchi și i-a recitat sentința: „...pentru înaltă profanare a

Preasfântului Nume al lui Dumnezeu și a adevăratei credințe creștine..."

„Mi-este îngăduit, domnia ta, să mă apar în fața instanței?” a întrebat smerit Cyrus, intrând în jocul bețivului.

„Păi... desigur. Dă-i drumul!”

„Rog respectuos pe domnia ta să-mi arate în Sfânta Scriptură, pe care o slujești, care este fărâdelegea mea, căci prizonierul tău este gata să mărturisească și să se îndrepte” - i-a zis Cyrus, întinzându-i Biblia sa.

„Asta-i o Scriptură eretică, așa ca tine” - răspunse răstit judele.

„Nu, domnia ta, este o Sfântă Scriptură catolică, după legea domniei tale. Rogu-te să mă judeci după ea...”

Convingându-se că așa stau lucrurile, călăul își puse pistolul în brâu și începu să cerceteze Cartea, cu amănuntul.

„Mda... trebuie să scrie aici, în Lege... Negreșit că ești vinovat!”

Văzându-l că nu se descurcă în foile ei, Cyrus s-a oferit să-i deschidă la Cele Zece Porunci. Călăul începu să citească solemn, dar se poticni în porunca a doua.

„Va să zică: 'Să nu te închini la chip cioplit...' Hm... Adică, cum vine asta? Nici tu lu' Sfântu Anton, nici tu statuii Fecioarei?!”

De pe genunchi, Cyrus a început să-i desfășoare primul studiu biblic. Era clar că, înainte de a-l împușca, răzbunătorul trebuia să lămurească lucrurile cu icoanele, apoi cu Sabatul și cu atâtea altele...

Din pădure, s-au mutat apoi în casa gazdei lui Cyrus și... au continuat o serie completă de seminarii biblice. Evident că tot cu moarte s-a lăsat. Doar că moartea a avut loc... în apa botezului!

• Vicente dela Cruz și prietenul său, Timothy Pableo, sunt doi ingineri din Alabil, amândoi de treizeci și doi de ani. După o implicare cu succes în campania de anul trecut (1995), când au condus o acțiune de tineret încheiată cu cincizeci și patru de botezuri și cu întemeierea unei noi biserici în zona Spring, cei doi se decid să înființeze o asociație misionară pe nume „Clubul misionarilor volun-

tari”. Își contactează prietenii și-i convoacă „duminică dimineața la ora 5, în munte”. Muntele se află cale de un ceas de Alabil. Deși e sezon ploios - e luna decembrie, 1995 - opt membri fondatori se întâlnesc în munți, pentru rugăciune, studiu și planuire minuțioasă a scopului și strategiei Clubului lor.

De atunci încoace, în fiecare „duminică la ora 5”, misionarii se întâlnesc în munți, pentru rugăciune, studiu și planuire. Anul acesta, în aprilie, clubul număra deja treizeci de membri, iar sufletele câștigate prin efortul lor organizat se ridicau la nu mai puțin de treizeci. Doar în patru luni! Câte un suflet de fiecare misionar!

Pentru că membrii Clubului își auto-finanțează proiectele, voluntarii contribuie regulat cu o a doua și, uneori, chiar cu o a treia zecime. Au mai plănuit să strângă fonduri ca să-și finanțeze un evanghelist propriu, pe care să-l trimită în zona pe care vor s-o cucerească. Evident, Misiunea Mindanao de sud îi încurajează, citându-i în raportul evenimentelor evanghelistice de excepție.

• De câteva ori am avut ocazia să strâng mâna noduroasă a sorei Shirley Rosa, de cincizeci și cinci de ani. Văduvă cu patru copii mari, Shirley este femeia misionară tipică. Serioasă, dar sensibilă, dânsa se roagă zilnic așa: „Doamne, știu că oile Tale ascultă glasul Tău. Te rog, condu-mă drept la ele...”

Zilnic, ea vizitează până la cincisprezece familii, și întotdeauna aceleași familii, pentru o perioadă de trei-patru luni. După ce termină întregul set de studii biblice, Shirley caută alte familii. Te întrebi: Cum de are atâta timp femeia aceasta? Oare nu muncește nimic? N-are nici o grijă?

Ehei, dragul meu, mai întâi, ea n-are televizor... Apoi, se scoală zilnic cel târziu la ora cinci și se încadrează într-un program ordonat, care-i permite să facă mult. În al treilea rând, nici o vizită nu durează mai mult de treizeci și cinci - patruzeci de minute, doar atâta cât să întrețină focul. Poate că te mai întrebi: De unde atâta

putere? Iată: femeia aceasta e conștientă de dragostea de Dumnezeu și de dragostea pentru suflete. Dacă stai s-o ascuți, îți povestește nenumărate experiențe extraordinare:

„Odată, mă aflam împreună cu alte două surori în orașul Tampacan, o localitate fără prezență adventistă. Misiunea Mindanao de sud mă rugase să inițiez o acțiune pentru deschiderea unui nou câmp misionar. Atunci când nu avem cunoștințe cu care să începem studiile biblice, dăm 'serenade'. Adică mergem noaptea, pe la orele două-trei, la diferite case de necunoscuți și le cântăm sub fereastră imnurile noastre dragi. La noi, în Filipine, a primi 'serenade' noaptea este o mare cinste. Oamenii ies la fereastră, se arată măguliți și uite-așa se leagă prietenii pentru viitoare seminarii biblice. În acea noapte alesesem, pentru început, o casă arătoasă, locuită probabil de un om cu vază. Noi, cele trei, stăteam sub fereastră în întuneric, căutând cântecul pentru prima serenadă, în timp ce fredonam în șoaptă, ca pentru sufletele noastre, imnul: 'Vino, Duh Sfânt, am nevoie de Tine!’

Deodată s-a întâmplat ceva neobișnuit, ceva extraordinar: o mulțime de voci s-au adăugat susurului nostru, cântând cu noi aceleași cuvinte și umplând întunericul nopții. Toată atmosfera vibra. Imediat, fereastra sub care stăteam s-a luminat și s-a deschis. Oamenii au ieșit la geam și ascultau uimiți și încântați muzica aceea cerească. Iar noi eram doar trei femei cu voci slabe... O, cât de încurajate am fost de cântecul îngerilor! La numai patru săptămâni, familia aceea de buni catolici, sub fereastră cărora s-a petrecut minunea, a cerut botezul.”

„Soră Shirley”, am întrebat-o, „și câte suflete zici că ai condus la Hristos?”

„Nu pot să spun... Nu le-am ținut socoteala...”

„Și totuși, mai mult sau mai puțin, cam câte s-ar aduna?”

După două secunde lungi de ezitare, a spus ușor: „Vreo două sute...”

(va continua)

Sfârșit de cale

Magdalena Dumitrescu

Într-o liniștită zi de Sabat, pe 1 iunie 1996, multe sute de credincioși adventiști, din București și din provincie, au condus-o la

locul de odihnă vremelnică, din cimitirul evanghelic din București, pe sora Magdalena Dumitrescu.

Născută la 12 septembrie 1933 la Ploiești, crescută la București unde urmează și școala, la paisprezece ani primește botezul în comunitatea Labirint. Aici rămâne membră până la căsătoria cu tânărul pastor Nelu Dumitrescu (1957). Dumnezeu îi binecuvăntează cu patru copii, dar dânsa cuprinde în îmbrățișarea ei maternă multe mii de copii ai comunităților noastre, îngrijindu-se de

literatura pentru cei mici, cu prețul unor mari riscuri. Sub aparența unei firi blânde și pașnice, ardea un foc sfânt pentru lucrarea lui Dumnezeu, care oțelea mușchii atinși de o boală necruțătoare și voința încercată în marile probe ale credinței.

În ultimii ani, a dovedit aceeași tenacitate și dăruire în interesul Asociației soțiilor de pastori; apariția la timp a periodicului „Soția pastorului“ se leagă de numele ei.

Anul trecut, boala ei s-a agravat brusc. Cu momente de revenire, evoluția spre sfârșit n-a putut fi oprită. În ultimele zile, monitorul arăta o scădere a activității inimii, care a bătut ultima dată pe 30 mai.

Potrivit speranței advente, corpul ei a fost depus în pământ nu pentru nimicire, ci pentru păstrare, până în marea zi a învierii. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“ (1 Tes. 4,14).

Pastor, Ilie Amariei

Fratele pastor pensionar Ilie Amariei, care a trecut la odihnă la data de 25 mai 1996, se născuse la 24 iulie 1920, în comuna Mănăstireni (Botoșani).

A hotărât de timpuriu să-și consacra viața ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu și a încheiat legământul botezului în anul 1932. În anul 1943 s-a căsătorit cu sora Hrițcu Maria, căminul lor fiind binecuvântat cu trei copii.

Întrând în lucrarea Domnului în anul 1951, a fost întărit ca pastor al Evangheliei în anul 1955. Și-a desfășurat activitatea în diferite districte din Conferința Moldova.

Senin și optimist, a traversat perioade tulburi fără să-și piardă încrederea, slujind după măsura darurilor primite și cultivate acolo unde a fost trimis.

A împletit slujirea cu spiritul practic ce l-a caracterizat, fiind de folos frățietății în cele spirituale și îndrumându-i în cele practice ale vieții. După pensionarea sa în 1975, și-a petrecut ultima parte a vieții în Constanța.

Viorica Buda

Născută la 9 februarie 1931 în Pâncota, județul Arad, a fost botezată în 1986, fiind membră în comunitatea Măderat. Viața sa, marcată de compasiune, năzuință după cunoaștere, sinceritate și spirit de dăruire, s-a curmat brusc la vârsta de șaizeci și cinci de ani, lăsând un loc gol în familia ei care nu este adventistă.

Înmormântarea a avut loc duminică, 9 iunie 1996, la Pâncota.

Gheorghe Slăvescu

A încetat din viață fratele Gheorghe Slăvescu, prezbiter al comunității Nicolae Bălcescu, județul Constanța. Fratele Slăvescu s-a născut la 8 martie 1921, s-a căsătorit în anul 1942 cu Ioana Iordache, împreună cu care a avut trei fiice. Născut din nou prin puterea Duhului Sfânt, în anul 1970, a fost un creștin statornic, iubind adevărul și cultivând în viața

personală virtuțile creștine active. A dobândit înțelepciune prin studiul Cuvântului și, fiind chemat să slujească mulți ani ca prezbiter în comunitatea locală, i-a slujit cu devotament pe semeni, a zidit biserica Domnului, a lucrat cu plăcere și cu abnegație pentru propășirea cauzei Evangheliei. Și-a încheiat alergarea pe 23 februarie 1996, având speranța întâlnirii cu Mântuitorul și cu cei dragi la prima înviere!

Ștefan Năluță

În ziua de 23 mai 1996, trece la odihnă fratele Ștefan Năluță, membru al comunității Dynamis din București.

Născut la 1 ianuarie 1948 în București, din familie de credincioși adventiști, în anul 1980 îl alege personal pe Hristos, pe care îl reprezintă cu cinste în meseria de specialist în sculptura în lemn, cu ajutorul căreia a venit în contact cu oamenii din elita țării. A înde-

plinit slujba de prim diacon în comunitatea Dynamis, București, dovedind hărnicie, corectitudine, sinceritate.

O suferință fizică i-a marcat ultimii ani de existență.

A adormit în Domnul cu nădejdea fericită a învierii. Familia și comunitatea l-au condus la locul de odihnă temporară până în dimineața învierii.

Ioana Mihalache

Născută la 12 iunie 1909 la Dobrotești, Teleorman, a primit solia adventistă în anul 1938. Ca primă diaconesă și membră în comitetul comunității, a slujit cu dragoste, spirit de sacrificiu, îngrijindu-se de cei săraci și fiind primitoare de oaspeți. Șase dintre cei zece copii ai ei sunt în viață și membri ai bisericii adventiste. A închis ochii în ziua de 11 februarie 1996, cu deplina speranță a mântuirii și învierii prin Domnul Isus Hristos.